

7 29

DISSERTATIO IN AUGURALIS JURIDICA.

DE

Executione in causis Feudalibus, tam in genere, quàm in specie, quoad consensus feudales, non Nobilitati Imp. immediatæ, sed Dominis feudalibus, Curiâ Feudali formatâ fulgentibus, competente.

Vulgò:

Von Befugter = so wohl überhaupt = als besonderer An-
gehung deren teutschen Lehen. Höffen und der dahin unverneint-
lich geeigneter Vollstreckung deren Lehen. Herrlichen
Consens. Brieffen.

QUAM

UNA CUM COROLLARIIS, EX UNIVERSO JURE DESUMPTIS
DIVINA FAVENTE CLEMENTIA,
EX DECRETO INCLITI SENATUS JURIDICI
IN ALMA BAMBERGENSIUM UNIVERSITATE,

PRÆSIDE

D. IGNATIO CHRISTOPHORO LOR-
BER à STÖRCHEN, J. U. D.

Reverendissimi & Celsissimi S. R. I. Principis, Episcopi
Bambergensis & Wirceburgensis, Franciæ Orientalis Ducis, reliq. reliq.
Consiliario Actuali Aulico, ac in hacce Universitate Juris Publici
Particularis J. R. G. nec non Feudalis, Professore Publico
& Ordinario, Facultatis Juridicæ Adfessore.

PRO SUMMIS IN UTROQUE JURE HONORIBUS, ANNEXISQUE
PRIVILEGIIS DOCTORALIBUS RITE CONSEQUENDIS,
Publicæ Eruditorum Disquisitioni subjicit

SEBASTIANUS BREUTIGAMB, Burgebracensis

Celsissimi Regiminis Advocatus Juratus & Ordinarius,
Ex omnigeno Jure ritè tentatus & approbatus.

IN AUGURIS JURIDICIS
DE

Executione in causis Feudalibus, et in
actibus in specie, quoad conditiones feudales,
non Nobilitatem tantum, immo etiam conditiones
Causa Feudalis formati, et conditiones, consequentes.

Donatus in hoc tractatu, et in
etiam etiam tractatu, etiam etiam
etiam etiam tractatu, etiam etiam

IN ALMA MATER UNIVERSITATE
DIGNATIONE CARISTOPHORO FOR
HERI STORCHEN, J. D. D.

Reverendissimo & Illustrissimo R. P. Principi, Rectori
Universitatis, etiam etiam tractatu, etiam etiam
etiam etiam tractatu, etiam etiam

SEBASTIANUS BREUTIGAM, Burgensis
etiam etiam tractatu, etiam etiam
etiam etiam tractatu, etiam etiam

REVERENDISSIMO
^{ET}
CELSISSIMO
S.R.I. PRINCIPI
^{AC}
DOMINO
D. ADAMO
FRIDERICO
DEI GRATIA,
IMPERIALIS ECCLESIAE
BAMBERGENSIS
^{ET}
CATHEDRALIS WIRCEBURGENSIS
EPISCOPO,
FRANCIAE ORIENTALIS DUCI
RELIQ. RELIQ.
DOMINO, DOMINO CLEMENTISSIMO

REVERENDISSIME
^{AC}
CELSISSIME
S. R. I. PRINCEPS,
DOMINE, DOMINE LONGE
CLEMENTISSIME!

Fundatus est EPISCOPATUS & PRIN-
CIPATUS BAMBERGENSIS, su-
per quatuor Lapidibus angulari-
bus, supremis scilicet Aulæ hujatis officialibus, qui
signia bona, eum in finem, sub nexu feudali, re-
gnoscent, ut FILIAM ECCLESIAE & IMPE-
RII

*R II nostri sacrosancti, tot, tantèr que à Piissimo fun-
datore, HEINRICO II. Romanorum Imperatore di-
lectam, contra quasvis Machinationes, actualèsque
persecutiones defenderent, REGEM puto BOHE-
MIÆ, ut SUPREMUM PINCERNAM, SE-
RENISSIMUM ELECTOREM SAXONIÆ,
ut SUPREMUM MARESCHALLUM, SE-
RENISSIMOS QUOQUE ELECTORES,
BAVARUM & BRANDENBURGICUM,
ceu respectivè SUPREMUM DAPIFERUM &
CAMERARIUM, quique reverà, si nexum feu-
dalem adimpleant, constituunt illud Filum Seri-
cum, quod Virginea FUNDATORIS MUNI-
FICENS ISSIMI CONJUX, Babebergam uf-
quequaque circumfuisse ferunt; nec his belli-
Ducibus fulget EPISCOPATUS & PRINCI-
PA-*

*PATUS ALTEFAIUS; alios enim belli officiales
& milites, tum secundi, tum ulteriorum ordinum nume-
rat innumeros: nec immerito, Militia siquidem vasal-
litica in varios ordines distincta erat. Hæc circum-
spiciens atque reflectens non potui à me impetrare,
quin hanc Tesseram, utut levidensem, vexillis tuis,
REVERENDISSIME ac CELSISSIME
PRINCEPS, Qui Heereschildis, (ut Majores
nostri loqui amabant) maximè fulgidis undique es
circumcinctus, humillimè offeram. Nec una ad ex-
plendum hoc officium devotissimum me subegit Ratio:
Tua enim Curia feudalisis PRINCIPALIS BABE-
BERGICA tot, tantòsque in albo suo, recenset va-
sallos, tum secundi, tum ulteriorum Clypeorum, ut
inter Curias feudales Principum Ecclesiasticorum,
non minùs, quàm sæcularium, facilè PRINCEPS
efful-*

*effulgeat atque deprædicetur. TU GRATIO-
SISSIME PRINCEPS, sub nullo Heribanno,
vasallos tuos, cujuscunque sint ordinis, in bellum
etiam Litterarium & Processuale, pro singulari tuæ
Justitiæ, Clementiæque amore, prius evocas, quàm
ab illis evocaris. TU es ille DOMINUS FEU-
DALIS PRINCIPALIS, qui concredita sibi jura
Feudalia, non, ut ajunt, extensive, sed conser-
vative, ad Gloriam Dei omnipotentis, Largissimi
Fundatoris, Sacræ Cæsareæ Majestatis, totiùsque
Imperii manutenendam, exerces ità, ut illi tui vasal-
li, qui in Clypeo Nobili tibi sunt superiores, te amo-
re, plus quàm benevolentia, illi, qui in hoc Clypeo
tibi sunt æquales, amore amicitia sincero, amare,
qui verò in Clypeo prædicto sunt inferiores, amore de-
votionis & obedientia, non venerari non possint.*

Hæc

Hæc devotissimi animi sensa si recogitem, præter centena motiva, genuflexus ad Thronum tuum Principale devolvi jubeor, humillimè supplicans: suscipe me clementissimè in album ulteriorum tuorum militum, non quidem militiæ vasallitiæ, quæ adhuc hodiè sagata optimè audit, sed togatæ. Servitia indeterminata, eorūque EXECUTIONEM PROMPTISSIMAM, pro virium & facultatum pondere, utut exiguo, tibi plus quàm juratò, spondeo.

REVERENDISSIMÆ
CELSITUDINIS TUÆ

Subditorum Infimus

Sebastianus Bräutigamb, Burgebracensis.

DISSERTATIO INAUGURALIS JURIDICA;

DE

Executione in Causis Feudalibus, tam in
genere, quàm in specie, quoad consensus feu-
dales, non Nobilitati Imp. immediatæ, sed Dominis feu-
dalibus, Curiâ feudali formatâ Fulgentibus,
competente,

Vulgò :

Von Befugter = so wohl überhaupt = als besonderer
Angehung deren teutschen Lehen. Höffen und der dahin un-
unverneintlich geeigneter Vollstreckung deren Lehen. Herr-
lichen Consens - Brieffen.

§. I.

Jurisdictionem Germanicam, hujusque σύστημα
toto cœlo differre ab eo, quod, apud Ro-
manos, in Epochâ etiam Imperiali, regnabat,
jam ante nos, solidè inculcârunt J Cti primi or-
A dinis,

dinis, ex quibus LUDEWIGIOS, HEINECCIOS, THOMASIOS, HILDEBRANDOS, & reliquos laudare sufficiet: nec immeritò: forma enim Regnorum & Imperiorum distincta, & distinctam Jurisdictionum faciem non repræsentare non potest. Atque hinc est, alias in Germaniâ occurrere Jurisdictionum species**, quas Romani, aut ignorabant, aut fanè non in eâ accipiebant habitudine***, quâ gentes originis Germanicæ & olim & adhuc hodiè.

* Jurisdictio enim Germanorum generaliter, est *Potestas causas Controversas cognoscendi, illas dijudicandi, & demum sententiam latam, quæ in rem judicatam transiit, dandi executioni.* Ex quâ Idæâ prono alveo fluit I) Quòd Jurisdictio involvat potestatem, non solum cognoscendi, sed & sententiam ferendi, *latamque exequendi*, II.) Quòd is, qui Dominus Jurisdictionis non est, & tamen Jus exequendi sibi tribuit, intentionem suam probare, atque legem, Conventionem, aut consuetudinem, quâ nititur, legitimè docere debeat, *KRESS. speci. Jurispr. V. I. 2.* quæ omnia quantum à dispositione Romanâ abeant, quilibet se ipso palpabit, qui reflectet, hanc tantum in DECERNENDO & JUDICE DANDO fuisse positam, *ASON. Pæd. ad act. I. in verr. Cap. IV. p. 368. edit. nov. Carol. Sigon. de Judic. l. 7. p. 1696. Tom. II. Thesaur. Græv. Proindè non executionem, sed sententiam, fuisse EXTREMUM;*
cui

cui si quis non parebat, jus dicenti non videbatur obtemperasse, L. I. §. I. D. Si quis Jus dicent. non obtemp.

* In Germaniâ quippe occurrunt jurisdictio a.) Contentiosa, b.) voluntaria, c.) ordinaria, d.) extraordinaria, e.) Propria, f.) Mandata, g.) delegata, h.) prorogata, i.) Jurisdictio Communitatis (die Dorfs- und Gemeinds-Herrschaftliche Gerichtsbarkeit, sive Jurisdictio Fluri, k.) Jurisdictio circumsepta (die Gerichtbarkeit, auf die vier Pfäle, oder auf die Eder) l.) Criminalis, m.) Civilis, n.) universalis, o.) particularis, p.) ad certas causas, restricta, uti v.g. 1.) HODIE, (conferan. dicenda in §. 2.) Jurisdictio feudalis 2.) Quæ HIC vel ILLIC domino, intuitu prædii, quod possessor, sub lege præstandorum servitiorum rusticorum, censum nempe & operas subintelligimus rusticas, tenet, in hunc competit, 3. forestalis, 4. Metallica, 5. Nautica, 6. Mercatoria, 7. salinaria, q.) ad CERTAS PERSONAS, uti Palatina, Academica, Militaris &c. r.) vel AD LOCA, ut Jurisdictio circumsepta, s.) AD VIAS restricta: Quis has omnes species apud Romanos offendere laborat, næ is oleum & operam perdet.

*** Id quod inter cætera comprobat Jurisdictio prorogata; hanc enim α) in feudalibus, absque consensu Domini feudalis, nec tacite prorogari posse, latius probavit illust. KOPPIUS in auserlesenen Lehen-Proben Num. III. von denen Obmännern deren alten Teutschen §. 9. & seqq. nec β) Jurisdictionem civilem, ob Territoria Statuum Imp. distincta & distinctas in iis Jurisdictiones, expresse prorogari posse, pluribus deduxit NÆVIUS in tract. vom Batter. Recht C. VII. §. 67. Conf. GLAFFEY Diss. de jurisdictione voluntariâ, extra territorium, non exercendâ.

§. II.

QUanquam quoad omnes has species (§. I. **) varia monere possemus, hæc tamen hic, ne extra vagemur, in censum non veniunt, sed jurisdictio feudalis, ejusque genuina quidditas omne in præsentis punctum fert; cujus notionem, pro ævo maximè hodierno*, ponimus hanc, quòd sit *facultas causas feudales cognoscendi, eas dijudicandi, & dandi executioni*. Veritas hujus ideæ, quanquam definitio sit propositio inde-monstrabiliter vera, patet ex iis, quæ in §. præcedente, ejusque* I. quoad naturam Jurisdictionis *Genericam*, stabilivimus.

* Jurisdictio enim feudalis olim latiùs patuit, hæc quippe illis diebus ad solas causas feudales restricta non erat, sed in personalibus quoque vasalli, suis dominis feudalibus subiecti erant; vasalli enim erant meri milites, miles autem vasalliticus, præsertim cùm primitùs omnia feuda fuerint Ligia, uni tantùm Domino servire poterat, per consequens, sicut miles mercenarius hodiernus Domino, sub cujus stipendio, vel vexillo militabat, in personalibus quoque obnoxius fuit, *STRUU, in diff. de dominio directo in alieno territorio §. II.*

§. III.

§. III.

Cùm Jurisdictio feudalís, ex §. 2. versetur circa causas FEUDALES, operæpretium erit, genuinam Causæ feudalís notionem sistere, *, quam sequentem statuimus, *quæ vel ex nexu, vel ex relatione feudi oriri potest, vel solet.* Ergò à contrario causa non feudalís, sive civilis est, *quæ nec ex nexu, nec relatione feudi oriri potest, vel solet.*

* Ad idem ferè incidunt ea, quæ circa causas feudales docet *Illustr. ESTOR de Jurisdictione Curiarum clientelarium Germanicarum p. 45. seq.*, dum negotium feudale dicit, esse controversiam, quæ vel ex feudi essentialibus, vel naturalibus, vel accidentalibus promanant, dijudicanda & terminanda, ob nexum beneficiarium, secundum morem cujuscunque Provinciæ, coram Curia domini.

§. IV.

EX his se ipso patefcet, quid de illis FLEISCHERI *Instit. Jur. feud.* ubi Cap XXII. §. 2. & 3. causas feudales & à contrario Civiles specificat: “Non itaque solum Causæ feudales sunt, “quæ de ipso feudo jam constituto atque adquisito

“fiteo agitantur, sed etiam ea, quæ pertinentias
 “feudorum concernunt, quando scilicet lis ori-
 “tur 1.) circa acquisitionem feudi, 2.) circa de-
 “volutionem feudi, vel circa jus domino feudi,
 “*tam in ipsum feudum*, quam in vasalli personam
 “competens, v. g. si vasallus reverentiam debi-
 “tam Domino non præstet, absque consensu
 “domini, feudum alienare vellet, famosam actio-
 “nem, contra Dominum, institueret, servitia de-
 “bita denegaret &c. 3.) Si controversia susci-
 “piatur circa *jus, personam domini & rem vasalli*
 “*ipsam, concernens* v. g. si vasallus fidelitatem præ-
 “stare nolit &c. 4.) Si lis circa ipsum contractum
 “feudalem oriatur v. g. Quando vasallus illicitum
 “aliquem contractum inire vellet, 5.) si proces-
 “sus instituendus sit circa revocationem feudi
 “alienati, 6.) Si quæstio existat circa con-
 “solidationem domini utilis cum directo. 7.) Si
 “lis mota fuerit, circa obligationem feudalem
 “ex quasi contractu, & 8.) si contendatur circa
 “feloniam. Econtrario ad forum judicis ordina-
 “rii & non feudalis pertinent 1.) omnes causæ,
 in

“in quibus isthæc qualitas, five nexus feudalis, tam
“in utroque litigatore, quam in uno * duntaxat
“deficit v.g. circa præstationem operarum ** ser-
“vitiis & aliarum præstationum, 2.) hæredi-
“tatis petitio, si feuda, inter res hæreditarias, ex-
“tent *** , 3.) quando, circa Rem feudalem, ita du-
“bium oritur, ut alter prædium feudale, alter al-
“lodiale asserat, ****, 4) Si vasallus de feudo pro-
“misso, seu constituendo agit, 5.) Si de nudo
“feudi possessorio, nullâ proprietatis feudalis
“quæstione admixtâ, agitur, 6. Si controversia
“sit de fructibus feudi ***** & 7.) Si Dominus &
“pares Curiaë tanquam suspecti rejiciantur *****,
“quamvis etiam tunc Dominus superior adiri
“queat”. Sit sentiendum? Enim verò si causa
feudalis sit illa, *quæ ex nexu vel relatione feudi o-*
riri potest, & solet. (§.3.) seipso sequitur .) nec
esse necesse, omnes hujusmodi casus hy-
potheticos recensere, nec etiam hos enu-
merari posse, eo quòd omnes casus hypotheti-
cè extituri, ob alteratas centies, vel millies cir-
cum-

cumstantias, non possint prævideri, proindè nec pro futuro, determinari, ^{β.}) si per inductionem procedere vellemus, causam feudalem emergere, ubi a.) fidelitas vasallitica in litem deducitur, ubi b.) vasallus recusat servitia feudalia præstare, ubi c.) Dominus feudalis in actu investituræ fidelitatem juratam à vasallo exigit, hic verò fidelitatem duntaxat nudè promissoriam præstare amat, ubi d.) agitur de facultate, feodum oppignorandi, vel hoc e.) alienandi, aut ubi f.) de successione inter descendentes primi adquirentis, masculini & foeminini sexûs controvertitur, illis feodum pro masculino, vel foeminino saltem *successivo*, his verò pro foeminino *promiscuo*, asserentibus, controvertitur, vel si denique g.) qualitates, per conventionem domini & vasalli feudo adjectæ, quibus natura feudi, vel augetur, vel diminuitur, objectum litis sistant; ast, cum omnes casus feudales recenserì non possint, reliquos hìc nonnominatos à nobis non excludi, putes.

• Quæ, si ritè ponderentur, sequentia se ipsa manifestabunt, & quidem I.), An, ad causam feudalem, requiratur, ut, ad fundandam jurisdictionem Domini feudalis, lis versetur inter duos vasallos ejusdem domini feudalis? an verò etiam eo in casu, quo vasallus Domini concurrit cum extraneo, forum feudale fundatum sit? Communis ferè, inter quos nominare tantùm sufficit celeberrimum cæteroquin *ADAMUM STRUVIUM* in syntagmat. Jur. feud. Cap. XVI. §. 5. qui statuit, Dominum feudi esse judicem competentem, *SI INTER DUOS, PLURESQUE VASALLOS*, ab eodem Domino, feudum recognoscentes, de feudo fuerit controversia. Provocant ea propter I.) ad II. F. 55. §. 2. vers. ult. Præterea, ubi in terminis terminantibus dicitur: „si inter *NB. DUOS VASALLOS* de feudo sit controversia, Domini sit cognitio, & per eum controversia terminetur; si verò inter Dominum & Vasallum lis oriatur, per Pares Curiae à Domino, sub fidelitatis debito, conjuratos terminetur; quem locum Prædictus *STRUVIUS* l. c. ita interpretatur, quod hæc jurisdictio competat cuilibet Domino feudali. Illa tamen, inter feuda Regalia & non Regalia in I. F. 18. videatur tradi differentia, quod, de illis, solus cognoscat dominus illorum feudorum, Rex nimirum, seu Imperator, & non obstrictus sit Pares Curiae adhibere, de his verò & ipse Dominus inferior quidem judicet, sed ita, ut teneatur Judicium Parium adhibere, seu per Judicem curtis, hoc est, Magistratum, qui ad jus dicendum in controversiis feudalibus à Domino & Paribus, est constitutus, litem definire. Hodie (pergit *STRUVIUS*) in Imperio nostro de causis Regalibus inter vasallos Imperii immediatos jus dicit Imperator, tanquam Dominus feudi.... Sæpius verò ad causas hujusmodi decidendas, ab Impp. non solum in primâ & secundâ familiâ Francorum, verum etiam ævo posteriori adhibiti Principes Imperii, absque quorum Consilio (vigore singularis Juris

B

Prin-

Principum, deß Fürstens Rechts, uti vocant,) Imperatoribus non licere, fus de his causis dicere, affirmat STRUVIUS suffultus testimonio fētorum ibi nominatorum., 2dō.) Urgent II. F. 15. & potissimum II. F. 16. ad quem priorem famigeratissimus Juris Feudalis Longobardici Interpres Casparus Bithsius in Commentario in Consuetudines Feudorum p. 309. ita effatur, „Quin-
“ tò notandum, in controversiis feudalibus plures & diversos
“ esse judices competentes, pro diversitate casuum. Et quidem
“ hoc in loco indicantur triplices I. Dominus feudi, ejus-
“ que Curia. 2. Judex ordinarius, sive Judex territorii, III.
“ Arbitrator Compromissarius. Sed & in §. ult. hujus tituli, ad-
“ huc Quartus Judex competens, causarum feudalium, indi-
“ catur, nimirum, Judex Curiae: vel ejus Curiae Judicium. Idem
“ enim vocatur Judex curtis, ut Lib. I. Feud. Tit. 18. in pr.
“ & estis, quem dominus, ut fit aliquandò, Judicem contro-
“ versiarum feudalium constituerit, sive cui jurisdictionem
“ feudalem mandaverit, & causas feudales, inter convasallos,
“ dijudicandas comiserit. Denique quinto Loco, in Tit.
“ proximè sequenti & alibi passim adhuc alius judex feudal
“ competens indicatur, nimirum Pares curiae., Pergit Bithsius
p. 310. „Septimò notandum, dominum feudi (itemque ju-
“ dicem curtis domini) ideò hìc non posse esse judicem, quia
“ licet non primariò, tamen, per consequentiam, ipsius Do-
“ mini causa agitur, quippe, qui, evictò feudo, genero defuncti
“ de evictione teneretur., Verba posterioris (id est, II. f. 46.)
ut rem eò clariùs perstringamus, sic se legunt: „. Ex eo, quod
supra diximus, ut, si inter DUOS VASALLOS, de beneficio fue-
rit controversia, coram judice, vel Arbitro, finiatur: talis hic fit
Quaestio: quodam, sine filio, decedente, alius credens beneficium,
quod ipse tenebat, apertum Domino esse, ab eo investitus est ejus
bene-

*beneficii nomine: econtra apparent cognati, qui feudum sibi vendicant, quasi paternum. Est igitur quaesitum, an apud curiam domini, vel judicem sit haec quaestio terminanda? & responsum scio, quia ad dominum quodam modo causa spectare videtur, ad quem investitus habebit regressum de evictione, ut coram paribus finiatur curtis, & licet alter per se non possit alterum trahere ad curiae judicium: GENERALITER TAMEN ETIAM, SI INTER DUOS, causa fuerit de beneficio, eos curiam vocante, non licebit eorum alicui ejus curiae judicium declinare. ,. In quem locum Laudatus Bithsius, praeter alia, ab initio, lectu digna p. 640. seq. exegesis ponit, cujus verba, ne fusiores simus, ita contrahimus, sicut nemo in sua causa jus dicere vel judicare debet, *L. un. C. ne quis in sua causa.* & *L. 10. D. de jurisd. omn. jud.* ita etiam neminem in ea causa, quae quodammodo ad ipsum spectat, hoc est, cujus emolumentum, vel damnum etiam, per indirectum & per consequentiam ad ipsum pertinet, judicare debere. Et merito (ait Bithsius) Imperator etiam Justinianus cordi sibi esse ait, ut omnes lites, sine suspitione, procedant. *L. 16. C. de Judic.* Regulam porro ponit Bithsius hanc: si, inter duos vassallos, de feudo sit controversia, domini sit cognitio & per eum controversia terminetur, hoc est, alter alterum etiam invitum ad domini & curiae judicium trahere potest, *II. F. 55. §. praeterea*, Exceptio vero est: nisi controversia de feudo talis sit, quam litigantes invicem negent, se esse vassallos & in illa curiam habere pares: Ejus enim cognitio non est penes Dominum & pares curiae, nisi ultro litigantes ad se vocaverint, & si causa quodammodo, ad ipsum Dominum, spectet, tum nec ipsi, sed tantum paribus curiae litigantes ad se vocare licet. ,. Ut taceamus, quae Antipatroni pro se allegant *Cap. 5. X. de Jud.* & *Cap. 6. X. de For. Compet.* Ast ad Imum, Imo fa-*

mosus Locus, II. nempè F. 55. §. ult. *præterea* &c. loquitur tantum *exemplificativè*, non *restrictivè*, id est, quod causa feudalis esse possit, si duo, pluresque vasalli, super re feudali, vel nexu, aut relatione feudi, inter se, concertent, non verò, quod, ad fundandum forum feudale, *abscissè* requiratur, ut uno Major vasallus personam judicii feudalis activam, vel passivam, constituat. Ex quo in aprico verum est, si extraneus, hoc est, non vasallus litem movet contra vasallum, super re feudali, vel nexu, aut relatione ad feudum habita, Forum feudale adhuc esse forum competens. Quid si enim *non vasallus* vasallum accuset infidelitatis, vel eum desuper denunciaret? Quid si uxor, quæ, cum consensu domini feudalis, dotem intulit, illatamque probet, agat contra successores feudales? an Eas *causas non FEUDALES*, dixeris? bino hoc casu, extraneus, quem *non vasallum* quilibet intelliget, litem instituit, contra vasallum? Ex quo, prono consequentiæ legitimo filo, emergit, non duplicitatem vasallorum, quorum quilibet feudum recognoscit àb uno, eodemque Domino, sed nexum, vel relationem feudi, sistere causam feudalem; id quod accerimi nostri in præsentī Antagonistæ penetrârunt, ità, ut concedere necessum habuerint, quod, si executio, *in substantiam feudi*, sit decernenda, hæc domino feudali non sit deneganda.

II.) Jus sic dictum *Principum*, das sogenannte Fürsten Recht, non se fundasse in quâdam Juris necessitate, sed in Politicis Imperatorum, hîc, vel inde observatis præcautionibus, jam ante aliquot annos plenius evicit perillustri Author, sub hâc rubricâ, immortaliter fulgens: *Fürstenerius in tract. von des Kaisers Jurisdiction*. Ad Illud, Imò, summam II. F. 15. *Bitb-sius* l. c. p. 305. efformat sequentem: „ si controversia inter vasallos sit, de qualitate feudi, altero paternum, altero

“no-

“ novum esse contendente, eam non apud dominum, ejus-
“ que curiam, sed coram iudice ordinario loci, aut coram ju-
“ dice compromissario disceptandam esse, sin autem contro-
“ versia sit, ex ipsâ investiturâ, utrôque, ex eâ, sibi feudum,
“ vindicante, non posse quidem alterum âb altero pertrahi,
“ sed tamen utrumque à Domino evocari, ad iudicium Do-
“ mini, ejusque Curiae,,. Quod, ut eo clariùs perstringeret
“ *Bithsius*, hanc proposuit facti speciem:,, Quidam vasal-
“ lus mortuus est, non relictis filiis superstitis, sed tan-
“ tùm filiâ, eâque unicâ: cujus maritus, cùm feudum istud
“ fuisse novum ac proinde Domino apertum esse, existima-
“ ret, partem ejus, datâ pecuniâ, à Domino comparavit.
“ Mox extitit defuncti vasalli agnatus aliquis (fortè & frater)
“ qui partem istam feudi, à genero defuncti, repetebat, dicens,
“ feudum non fuisse domino delatum, sed totum, successio-
“ nis jure, ad se pertinere, quasi paternum. Quæritur, quis
“ sit ejus controversiæ Iudex competens? Dominusne, ejusque
“ Curia, an verò Iudex ordinarius, vel etiam Arbitrarius Compro-
“ missarius?,, II.) ratio totius hujus asserti redit eò, quod ne-
mo in causâ propriâ, vel eâ causâ, ex quâ commodum vel
incommodum, ad illum, spectat, vel spectare potest, iudex
esse queat, *Schrader in tract. de feud. P. X. Sect. VI. n. 192.*
seqq. Quia, ut ait *Stryck. Diss. de Jure blanditiarum circa*
judicia, Cap. V. n. 7. blandiri sibi unumquemque plus, quam alii,
natura hominis indidit, quod judicandi sinceritatem plane corrumpet
& impediret; ast Romana hæc sunt: Romanos tantùm
Magistratus, qui jurisdictionem tantum & ad summum, per-
sonaliter administrabant, stringebant; in Germaniâ enim,
quemadmodum universum hujus systema, & per consequens
systema etiam jurisdictionale à Romano, toto, ut ajunt, coelo

differt, vid. §. I.) aliquem posse esse judicem in causâ vel verè, vel quasi propriâ, probant α. Judicia Principum Palatina, β.) J. P. W. Art. V. §. 56. ,, Cætera in aulico non minùs, quam in Camera Imperialis judicio, privilegium *PRIMÆ INSTANTIÆ*, *Austregarum* jura & Privilegia de non appellando Statibus Imperii illibata sunt, nec per mandata, aut commissiones, aut avocationes, aut quovis alio modo turbantur. ,, Hunc autem locum non loqui, de jure *primæ instantiæ passivo*, *SED ACTIVO*, probant non tantùm verba nempe *PRIMÆ INSTANTIÆ*, *AUSTREGARUM*, quæ ipsum J. P. I. hic citato, cautè separavit, sed & luculentiùs evincitur, ex Capitulationibus novissimis Art. XVIII. §. 4. ,, *Ein* jeden bey seiner immedietät, Privilegiis de non appellando & NB. *evocando*, so wohl in Civil- und Criminal- als NB. *Lebens- Sachen*, Electionis fori, item NB. jure austregarum, tam legalium, conventionalium, vel familiarum bey den ersten Instanz, und deren ordentlichen unmittelbaren Richtern, mit Aufheb- und Vernichtung aller deren biß dahero etwann dagegen, NB. unter was Schein und Vorwand es seyn möge, beschehene Contraventionen, ergangenen Rescripten, Inhibitorien, und befehligen bleiben. ,, Enim verò si subditi respectivè & vasalli, nec in casibus civilibus, nec criminalibus, nec feudalibus à Judicio ordinario possint, vel debeant evocari, illi coram instantiâ, vel domini territorialis, vel feudalisi ordinariâ, jus non possint non experiri, hic debet, *cæteris paribus*, esse Judex primæ Instantiæ, proindèque ipsi jus primæ Instantiæ, ut ajunt, activum non competere non potest. Q. E. D. Ex quibus, luce meridianâ, clariùs elucescit, Dominum Territorialem, vel Feudalem, causam vel verè vel quasi propriam, per suos Consiliarios cognoscere & mediante sententiâ

tentiâ , terminare posse, Conf. Stryk. Diff. de salute publicâ in
judiciis attendendâ , Cap. IV. n. 17. & Ludewig in Commenta-
rio, ad A. B. Tom. II. p. 17. seq. Nec est necesse, quod, tan-
quam Cautelam, commendat Ziegler. in Dicast. Concl. 12. §. 16.
Consiliarios suos, quoad hunc actum, jurejurando, quo ipsi
adstricti sunt, solvat; nam, cum nullum juramentum debeat
esse vinculum iniquitatis, etiam hoc juramentum Consilia-
rios non stringit, ad sententiam, pro suo Principe, cum læ-
sione partis alterius, ferendam. Ut taceamus, argumentan-
do à minori ad majus, ea, quæ docet Beckius in tract. de ju-
re Emphyteutico p. 508. „ Heutiges Tags müssen die Erb-
“ Zins-Leute vor ihres Herrns Gerichten stehen, und sich
“ auf die von ihren Herrn wieder sie erhobene Klage daselbst
“ einlassen und der Entscheidung gewärtig seyn, weilen,
“ nach der bekannten und in Deutschland recipirten Gewohn-
“ heit, die Gerichts-Herren ihre Bauern und Unterthanen
“ vor ihren eigenen Officianten und Gerichten belangen,
“ mithin in ihrer eigenen Sache sich der Cognition unterzie-
“ hen können. „ Laudari hâc in re ex professo meretur IL-
LUSTRIS de LUDOLF observ. forens. Part. 2. observ. 228.
„ Duo sunt in hoc axioma consideranda, *objectum*, quid sit
“ causa propria & *subjectum*, quis dicatur judex. Causa pro-
“ pria dicitur ea, cujus emolumentum vel damnum pertinet
“ ad aliquem nomine proprio, L. I. §. II. D. quando appellan-
“ dum sit. Proinde excluduntur causæ publicæ ad officium
“ Magistratûs pertinentes, quas exercet is nomine non pro-
“ prio, sed, officii ratione, tanquam Minister publicus. In-
“ de est, quòd Magistratus officio suo fungens, pro suspecto,
“ haberi non debeat, licet utilitas aliqua ad eum retundet,
“ v. g. in judicio de mulctis & pro tuendâ authoritate. Simili
ratio

“ratione judicat de Regalibus suis Princeps ipse per Mini-
 “stros competentes, quia sunt causæ publicæ magis, quàm
 “Principis propriæ, *Coccej. Diss. de iudice in propriâ causâ*
 “§. 19. De subjecto iudicis nempè, sequens est considera-
 “tio : quod Dicasterium Principis, cui administratio iusti-
 “tiæ ordinaria in universum est demandata, si agnitionem
 “suscipiat & sententiam ferat, non dicatur esse iudex in cau-
 “sâ propriâ, *Coccejus d. Diss. §. 22., III.) Bitbsius* manifestam
 admittit contradictionem, in summâ II. F. 15. quod si enim
 Dominus feudalisis possit esse iudex, si controversia sit, ex ipsâ
 investiturâ, utroque ex eâ feudum sibi vindicante, certè etiam
 debet esse iudex competens, si lis sit inter vassallos, de quali-
 tate feudi, altero paternum, altero, novum esse, contendente :
 in utroque casu periculum respectivè & commodum saltem
 indirectum, ratione præstandæ evictionis, in Dominum re-
 dundat. Ultimò denique citatus II. F. 15. nec non II. F. 46.
 non sunt Capitula in campis Roncaliis lata, per consequens
 Germanos non stringunt, Conf. *Ricciardus, de antiquis*, seu
 qui sub hoc latet, *Perillustis L. B. de Senckenberg, Diss.*
de usu Fur. Feud. Longob. in Germaniâ. Quæ si ritè ponderen-
 tur, Responsio ad Illtium in aprico est, dummodo addamus,
 ipsum etiam *Bitbsium*, circa finem concedere, Jurisdictionem
 feudalem, eo quoque in casu, quo causa quodammodo ad
 Dominum spectat, esse fundatam, si modo non ipse Domi-
 nus, sed pares curiæ citationem emittant ; Pares enim Cu-
 riæ nemo iudices in propriâ causâ jactaverit, nullum siquidem
 emolumentum, vel damnum, siue Dominus feudalisis objecti-
 vè vincat, siue vincatur, ad pares Curia descendit. Quod
 de iudice compromissario hîc meminît, hujc jam satis fecimus
 in §. I. * 3. Quod porrò *Cap. 5. X. de Jud.* contra nos ob-
 movere

movere solent, non est, si penitiùs inspiciatur, contra nos, sed potiùs pro nobis, rectam proindè hujus Exegesi, format *Celeberr. Wagnereck in Comment. Exeget. Ss. Canon. p. 225.*
„ Summa communiter sic: *vasallus coram Domino feudi con-*
“ *veniendus est, etsi Dominus ille sit Ecclesiasticus; non quasi du-*
“ *bium foret, an Dominus feudi Ecclesiasticus eodem jure*
“ *feudali gaudeat, quo gaudet secularis, de quo non vide-*
“ *tur fuisse ulla controversia, sed judices illi juris hujus impe-*
“ *riti (quos Ecclesiasticos fuisse apparet, ex poenâ Ecclesiasticâ,*
“ *sed alterius Diœcesis, in quâ habitabant vasalli illius Episco-*
“ *pi, ad quem Pontifex scribit) putabant id ad forum suum*
“ *pertinere, vel tentabant jurisdictionem prorogare, Episco-*
“ *po, Domino feudi, non advertente. Pontifex igitur, ex*
“ *generali feudorum regulâ: feudalis causa debet cognosci &*
“ *ventilari coram Domino feudi, qui, super hoc, habet juris-*
“ *ditionem ordinariam, in causis feudum concernentibus,*
“ *rectè decernit illos vasallos non posse excommunicari ab*
“ *aliis iudicibus Ecclesiasticis, quamdiu Episcopo suo, qui*
“ *simul erat Dominus feudi, parati sunt, obedire* „. Quod
ad Cap. 6. X. De foro compet. & ipse Pontifex jubet, causam
feudalem, ad Episcopum, delatam, per Dominum feudi secu-
larem, terminare: quod autem Pontifex circa finem annectit,
videlicet si ille Dominus feudi secularis litem malitiosè distu-
lerit, jubet ei per Episcopum finem imponi, huic, vi consti-
tutionum Imp., in Germaniâ jam pridem locus non est.

** Jurisdictionem feudalem in casu, quo rustici vasallo subjecti,
apud Dominum feudi de vasalli inclementiâ, ratione opera-
rum, conqueruntur, esse fundatam, pluribus evinceremus,
nisi otium hâc in re nobis jamjam fecisset *celeberr. Estor Diss.*
suprà jam laudatâ, de Jurisdictione Curiarum Clientelarium Ger-

manicarum, Cap. VI. §. 36. ubi hæc potissimum urget, quia hic a.) agitur, de conservando feudo, in eo statu, quo illud accepit primus acquirens & ne mutetur in deterius, b.) quia, per immodicam operarum exactionem, vasallus feudo abutitur, sicque feloniam sibi arcerit; nec denique c.) fundatam desuper observantiam negligit.

*** Falsitas hujus Ideæ pater ex *Capitulationibus Novissimis*, Art. XXI. §. I. „ Wir gereden und versprechen, Churfürsten, Fürsten und Stände des Reichs (die freye Reichs Ritterschafft mit begriffen) wegen ihrer angehöriger Lehen, sie seyen gelegen, wo sie wollen, bey ihren Lehen-Herrlichen Befugnissen, auch Gerichtsbarkeit in denen dahin nach denen Lehen-Rechten gehörigen Fällen, allerdings ohnbeeinträchtigt und ihnen darin von keinem Reichs-Gericht, neque sub præ-textu Continentiæ Causarum, neque NB. judicii universalis, eingreifen zu lassen „. Quisnam ex Serenissimis Electoribus hujus dispositionis fuerit author & quibus modis vota Collegii Electoralis, tum in interregno CAROLI VI., tum CAROLI VII. Impp. desuper fuerint lata, latius exhibet Moser, in den Anmerkungen zu des Kayser Carl des VII. Wahl-Capitulation, Part. 2. p. 554. §. 7. & Part. 3. p. 275. und in Anmerkungen zu Ihro Römisch-Kaiserlichen Majestät Franz des ersten Wahl-Capitulation. Part. 2. pag. 322. seqq.

**** De appertinentiâ prædii principalis, quod indubium feudum est, non hic loquetur *FLEISCHERUS*, cum is ipse appertinentiam feudi, *inter causas feudales*, ab initio §. 2. citati, disertè referat; de prædio igitur *Principali*, quod alter tanquam feudum, alter tanquam allodium venditat, disputandum erit; ast in

in hoc quoque casu, Jurisdictionem Domini feudalis iis diebus, quibus feuda erant ad nutum revocabilia, annalia, aut ad summum personalia, fuisse abscissè fundatam, quis negaverit, qui est consideraturus, vassallos, in quâcunque causarum classe, (§. 2.*) unicè vixisse, sub jure dicundo sui domini feudalis, qui solus dabat possessionem feudi, penes quem albus suorum vassallorum (die Muster : Rollen seiner Lehen : Leuthen) ferè privativè residebat, qui solus poterat relinquere & adimere prædium feudale pro lubitu. Cùm igitur mutatio præsumi non possit, nec Jura Domini feudalis, quoad hoc etiam punctum, interversa dici poterunt: Quod eò minùs dubii habet, quoniam, apud Dominum feudalem, reperiuntur Reversales, Protocolla, reliquâque Documenta Originalia, ex quibus ἀπόδειξις, liquidò & in continenti constat, an prædium quæstionis sit feudum, an allodium, proindè causa, ad evitanda longa litis sufflamina, coram eo judice est discutienda, qui iis instructus est mediis, per quæ causa immediatè cognosci & terminari potest. Nec me in transversum agunt, quæ obmove-re possunt, I.) in hoc casu subversari actionem præjudicialem, quæ, coram judice civili, præparatoriè est expedienda; enim verò & actiones præjudiciales, coram Domino feudali & institui & explicari posse, latius deduxit GUNDLING, in notis ad Schilteri Inst. Jur. Feud. p. 193. nec obstat II.) Dominum feudalem, hoc casu, quodammodo esse judicem, in propriâ causâ, nam huic jam satisfecisse videmur in hoc ipso §. * I.

***** Si de fructibus feudi *PERCEPTIS Fleischerus* loquatur, lubenter illi adstipulamur, utpotè qui sunt quid merè allodialle: non verò si de omnibus indistinctè, adeoque de *pendentibus* sentiat, hi enim quamdiu non sunt separati, sunt pars

prædii feudalis; quemadmodum igitur, si sit controversia de substantiâ feudi, hæc judici feudali privativè est propria, sic nec controversia de fructibus, fundo feudali adhuc inhærentibus, huic subtrahi poterit, nisi, quod tamen foret absonum, alium vellet statuere judicem in parte & alium in toto. Ex quo dispicere pronum erit, quid de illâ *Reinhardi, Diff. de eo, quod circa executionem in bona feudalia justum est. §. 22.* sit sentiendum? dum ità effatur, quod *judex ordinarius*, sub quo intelligit judicem civilem, quamvis in ipsam feudi substantiam non possit exequi, tamen executionem *in fructus & commoditates feudi* expedire possit, idque, tam vi juris Longobardici, II. F. 45. quàm juris germanici, per ord. Camer. P. 2. tit. 9. §. 2. P. 3. tit. 48. §. 5. ast., vi ipsius II. F. 45. fructus pendentes non pertinent indistinctè ad vasallum, aut ejus hæredes allodiales, sed rata temporis priùs est computanda, manifesto argumento, fructus pendentes non esse quid merè allodiale, sed pars feudi; sicut ergò ex confessione ipsorum adversariorum, judex civilis non potest decernere executionem in substantiam feudi & in totum feudum, quomodo vult exequi in partem feudi?

***** De Jure Germanico antiquo & medio sermo non erit, cùm Recusatio judicis suspecti, iis diebus, eò minùs fuerit cognita, quò Majores nostri majorem sollicitudinem, circa constitutiones judicum & eos, si se suspectos fecerint, plectendos impenderunt, Conf. ex professo *Brummer. in tract. de scabinis.* In eâ ergò epochâ, in quâ Jus Romanum & Canonicum altius in Germaniam penetrare incoepit, natales hujus quæstionis quærendi erunt; per illud enim & quidem ejus L. 4. C. de *Jurisd. omn. judic. auth. offeratur C. De lite contest. L. uni. C. si quacunque præd. potestate, authent. & consequenter C. de sent.*

& *interloc. Nov. 53. C. 3. §. 2. Nov. 86. C. 2. Nov. 96. C. 2.* contra jura antiqua concedebatur partibus, judicem ordinarium recusare, per hoc autem & quidem vi *Cap. XI. de re-scriptis in 6.* Juramentum perhorrescentiæ cognoscebatur; ast Domini feudales, præsertim *MAJORES*, jurium suorum vigilantiores, per hæc jura extera, sibi præjudicium inferri, minimè passi fuerunt, adeoque ratione praxeos hodiernæ, in Curia Domini feudalis, vel adhuc floret Judicium Parium, vel causæ feudales tractantur & ventilantur in Regimine Politico, Pares Curia, repræsentante? priori casu vix omnes Pares curia tanquam suspecti recusari poterunt & sic, in locum recusatorum Parium, alii facilè poterunt substitui, eligique: Posteriore casu & usus juramenti perhorrescentiæ valdè est circumscriptus, per ea, quæ latius deduxit *illust. L. B. de Crammer in Weßlarischen Neben-Stunden Part. 2. n. IX. p. 152. seqq.* per consequens, ut imaginariæ cujuslibet recusatationi aperta non pateat via. Et si etiam, ex supposito, totum judicium feudale, cæteris paribus, recusari posset, non jurisdictio judicis civilis, quæ talis, per hoc fundaretur, sed causa, ad, recusati judicii feudalis, judicium superius, ex naturâ recusationis, ex capite suspecti, devolveretur, argumento ejus, quod dilucidavit *Illustris de Ludolf, l. c. p. 9. Num. II.*

§. V.

EX quibus nunc colligere, non obscurum erit, quod 1.) unusquisque * qui alteri feudum concessit, in hunc adquisierit Jurisdictionem **; enim verò qui ab altero accipiebat feudum, se

alteriùs militiæ addicebat, ergò ex post vivebat sub novo superiore, cujus iussa exequi debebat, iussum autem, sine remediis coactivis, pro statu naturæ corrupto, in vanas abibit minas, proinde iste superior, per id, obtinebat jus, præcedente causæ cognitione, utendi remediis coactivis, quod jus alio nomine insignieris, nisi prædicato Jurisdictionis?

* Dummodò habuerit jus dandi feudum, uti olim privativè, præter Regem, habebant Principes, Comites & Dynastæ.

** Ne tamen, cum vulgo tibi persuadeas, Jurisdictionem hanc, ex contractu feudali, immediatè esse repetendam: Contractus enim feudalis est mera conventio *privata*, privatum autem non eadem gaudet vi & potestate, ut possit producere effectum auctoritatis publicæ, sive Jus Imperii, etiamsi hoc sumatur latè, in alium exercendum. Ex quo in aprico est, quòd jurisdictio feudalis, sive indolem jurisdictionis, sive origines feudorum reflectas, àb Imperio descendat. Hoc illustrat sententia *Juris Provincialis Allemann. Cap. XCVI. Edit. Bergerianæ p. 147.*, „Iw sullend wissen, daß allem dero
 “ Gericht, dero Weltlichen sind, dero muß man von eim Rô-
 “ mischen Kunig empfangen: davon mag niemann gesprochen,
 “ daß ein Gericht, ein aigen sey,,. Conf. quoque Georg. Ludov. Böhmer. in *Diss. de Judice feudorum extra curtem* §. 7.

§. VI.

II.) **Q**Uod Reges Francorum & subsecuti Imperatores permittentes *, quod Principes, Comites & Dynastæ, aliis feuda concesserint, eo ipso illos jurisdictionis, in suos vasallos, exercendæ compotes fecerint, nam' qui consentit in antecedens, & in id consentit, quod, ex eo, consequitur. Rectè proinde, sed NB., quoad hæc, habet *Celeberr. Buri* in Erläuterung des in Deutschland üblichen Lehen-Rechts p. 632. „ Es ist
“ bekannt, daß, wann ich in eine Sache einwillige,
“ ich nicht allein die Sache selbst dadurch gut heisse,
„ sondern auch alle gewöhnlich damit verknüpfte und
“ und mir bekannt gewesene Umstände, vor genehm
“ halte, massen ich sonst schuldig gewesen wäre, meine
“ niedrige Meinung deutlich an Tag zu legen.
“ Dieserwegen, wan ein Landes Herr seinem Unter-
“ thanen erlaubet, sich einem auswärtigen Herrn zu
“ Lehen zu geben, so hat er auch zugleich stillschwei-
“ gend bewilliget, daß solcher dem Lehen-Herrn
“ die Leistung aller aus dieser Lehen-Verbindlichkeit
noth-

“ nothwendig fließenden Pflichten übertragen könn-
 “ te, und der Lehens - Herr hat folglich ein gültiges
 “ Recht, solche bey vorkommenden Fällen von denen
 “ Vasallen zu fordern,,.

*Et has concessionēs feudorum AUGUSTI ut plurimūm permit-
 tere cogeantur ex naturā *Majorum*, de quibus Principes &
 Comites, investiti erant, feudorum, ratione quorum, vasa-
 lus per plures, quā, per unum, servitia præstare tenebatur,
 (er mußte sein Lehn mit mehr, dann mit einem Kopf ver-
 dienen) Igitur erant feuda vexilli, vel verè, vel per æquiva-
 lens talia, proindèque cohortem militum vasalliticorum re-
 quirebant.

§. VII.

AB eo ergo tempore *, quo Nobiles hodie-
 ni, qui olim fulgebant, sub nomine Inge-
 nuorum Germanicorum, *beneficia*, id est, feoda
 ab Episcopis, Abbatibus **, Comitibus *** aliis-
 que optimatibus accipiebant, his præterea, ut
 suis Dominis feudalibus, se subiciebant, quam
 subjectionem Duces & Comites immediatè,
 Reges autem & Imperatores Romano - Germa-
 nici mediatè tacitè eò magis approbabant, quò
 non

non disapprobârunt, âb Ingenuis accepta ****
fuisse feuda, à prædictis personis postea recog-
noscenda.

* Periodum hujus illustris Koppius in tract. de insign. differ. inter
S. R. I. Comit. & Nobil. immed. Sect. 1. p. 39. ponit in ævo
CAROLI M. qui LIBEROS quóque HOMINES, ob cru-
enta illa, quæ ALTEFATUS CAROLUS, gessit bella,
ad beneficia, non quidem Majora & cum dignitate conjun-
cta, sed tantum militaria eapropter admisit, ut hi duplici
nexu, id est, subjectionis & vasallitico, ad militiam devinci-
rentur. Unde & *proprietas & beneficium*, seu duplex hujus
obligationis fundamentum, conjunctum fuit in Capit. Caro-
li M. l. ann. 812. C. 1., ut omnis LIBER HOMO, QUI
QUATUOR Mansos vestitos DE PROPRIO SUO, sive de
alicujus BENEFICIO habet, ipse se præparet, & ipse in ho-
stem pergat, sive cum seniore suo,,. Rectè proinde Bignonius
in Not. ad Formul. Marculf. Lib. 2. C. 5. inquit, inde beneficii
nomine ea prædia dicta, quæ pro servitio militari à Rege, sive etiam
âb aliis concedebantur, quæ feuda posteritas dixit.

** Regum Exempla secuti sunt Episcopi, Prælati, Comites,
cæterique Optimates, qui, per concessa hujusmodi beneficia,
LIBEROS HOMINES, ad præstanda servitia militaria, pro
turbidis illorum temporum περιστάσεων, vis diffidantium reprimen-
dæ causâ, sibi devinxerunt, ut hoc luculenter comprobât Ca-
pitul. Caroli Calvi, Tit. 27. Capit. 7. ap., Baluz. Tom. 2. p. 108.,
“ De quibus consecratis Deo rebus, quod habent liberi ho-
“ mines Ecclesiis servientes, per Dispositionem Rectorum ip-
“ sarum Ecclesiarum, ideò constituerunt, Apostolorum
“ successores hoc ordinari, ut quia creverunt fidelium vota

“ & increverunt infidelium mala, auferetur per Dispensatio-
 “ nem Ecclesiasticam Regni militia, ad reprimendam malorum nequi-
 “ tiam, quatenus ipsæ Ecclesiæ defensionem haberent & pacem...
 “ Quapropter sicut & illæ res ac facultates, de quibus vivunt
 “ Clerici; ita & illæ sub Consecratione immunitatis sunt, de quibus
 “ debent militare vasalli,,. Quò magis enim crescebant opes
 Ecclesiarum, eò magis augebatur invidia, eò magis invales-
 cebat vis, eò magis Ecclesias innocentes infestabat hostilitas
 sæcularium, ut proindè Ecclesiæ, ad reprimendum omnem
 impetum hostilem, qui sæpiùs, in continenti, imminebat, in-
 digerent milite vasallitico, qui pro situ Ecclesiæ & ejus bo-
 norum, vel dotalium, vel advenditiorum, vel proximè, vel re-
 morè, àb hujus sede, habitabant.

*** De Comitibus, cæterisque Optimatibus testantur tot vasalli,
 quorum tam crebra fit mentio in Capitularibus Regum Fran-
 corum, inprimis ad hanc rem facit Capitulare LUDOVICI
 PII, Præcept. prim. pro Hispan. ap. Baluz. Tom. I. p. 552.
 “ Noverint tamen iidem Hispani, sibi licentiam à nobis esse conces-
 “ sam, ut se in VASSATICUM COMITIBUS NOSTRIS
 “ MORE SOLITO, CAROLUS CALVUS, in suis Capitula-
 “ ribus tit. 6. Cap. 10. Addit (SICUT ALII FRANCI HO-
 “ MINES) commendent. ET SI BENEFICIUM aliquod
 “ quisquam eorum àb eo, cui se commendavit, fuerit consecutus, sciat,
 “ se de illo tale obsequium seniori suo exhibere debere, quale nostra-
 “ tes homines de simili BENEFICIO senioribus suis exhibere so-
 “ lent,,. Conf. Anton. Dominic. de prærogativis Allod. Cap.
 XI. §. 12. & inprimis §. 14. ubi rectè addit,,. His Comitibus
 “ data facultas beneficia conferendi, permissumque cuilibet libero
 “ Homini, se ipsis commendare, ut beneficia consequeretur, ut con-
 “ stat hoc ex chartis à Bithæoeditis. Erat nempe hic mos tunc
 recep-

“ *receptus, ut sub spe futuri beneficii fidem suam liberi homines ad-*
“ *stringerent* „. Hoc iapprimè conveniebat statui *INGE-*
“ *NUORUM*, pro ratione illorum temporum, quibus, sub
jacturâ ingenuitatis, præter militiam & venationem, nullum
aliud illis licuit eligere vitæ genus.

**** Ex quibus oppidò apparebit, quid de illâ, cæteroquin com-
muni, feuda Nobilitatis immediatæ in dubio, pro oblati-
ventitante, sentiendum sit? falsitatem hujus opinionis inve-
stigaremus operosiùs, nisi *Koppius* & *Burius* locis jam citatis,
rem omnem exhausissent, sufficiat itaque unum tantum pas-
sum allegâsse, quem, eâ de re, nominatissimus *Buri*, p. 540.
profert: „ Denn erstlich so streitet hiewieder dasjenige, was
“ wir eben unter den vorhergehenden Num. 2. angeführt
“ haben, und die dahin gehörige Exempel, und zwentens so
“ zeigen die Urkunden, daß es mit denen Geistlichen Lehen
“ zum öfftern hierinnen eben die Beschaffenheit gehabt, wie
“ mit dem mehreren lehen, welche die Edelleute von denen
“ Graffen empfangen: Nemlich weil in denen unruhigen
“ Zeiten die Graffen und Herren so wohl auf ihren Schlö-
“ fern Besatzung haben mußten, welche solche beschützten,
“ oder wie man es damals nannte, *Brughuth* thäte, als
“ auch sonst Leute gebrauchten, die ihnen in ihren Krie-
“ gen und Befehdungen beystünden und nachfolgeten: so ga-
“ ben sie denen Benachbarten Edelleuten gewisse Güter,
“ mehrentheils aber gewisses Geld, entweder Jährlich, oder
“ auf einmahl, wo vor sie ihnen diese Diensten leisten mu-
“ sten. Vor dieses Geld aber mußten sich die Edelleute un-
“ bewegliche Güter anschaffen; und solche von denen Graffen
“ zu Lehen nehmen, da es dann oft geschah, daß sie anstatt
D 2 fremb-

“ frembder Güter, die sie vor das gegebene Geld hätten
 “ kauffen können, ihre eigene Erb- Güter denen Graffen
 “ zu Lehen auftragen, welche alsdenn zwar in soweit auf-
 “ getragene Lehen künden genannt werden, sondern es hat-
 “ ten sich die Lehen- Herrn das Dominium Directum dar-
 “ über durch baares Geld, oder durch andere Titulos On-
 “ rosos erworben. *Conf. Kopp. l. c. in supplem. p. 429.*

§. VIII.

DUm autem Status Imp. ad superioritatem
 Territorialem & Nobilitas immediata pe-
 detentim ad hodiernam compagem, pervene-
 runt, ex unâ Jurisdictione (vid. §. 2.) factæ sunt
 duæ, civilis nempe & feudalís, causæque ita
 fuerunt divisæ, ut aliæ sint civiles, aliæ feudales
 (vid. §. 4.) Quâ mutatione factâ *Domini FEU-*
*DALES PROPRIE TALES** duplicis classis
 emergebant, alii enim Curiâ feudali adhuc gau-
 debant & adhuc hodiè gaudent, alii hâc desti-
 tuebantur, quâ nec hodiè fulgent. De illis so-
 lummodò hic & *per totum* in præsentiarum nos
 loqui, quilibet se ipso sentiet, qui scita Germa-
 norum, systemaque Jurisdictionale, tum anti-
 quum

quum, tum medium, tum recentius ** paulò penitiùs sit inspecturus; Germani enim nunquam Judici privativè uni Jurisdictionem administrandam concredebant, sed is conjudicibus debebat esse stipatus. Prono igitur fuit alveo, Dominum feudalem etiam propriè talem, Curiam feudali destitutum, nec in causis, feudalis juris dicundi, aut exequendi potestate pollere, conjudicibus enim feudalibus non est cinctus.

* Per quod axioma illos excludimus, qui in sensu vulgi ità vocantur *Lehen-Herren*, quod prædicatum tribuunt Dominis bonorum Emphyteuticorum, Censiticorum & omnium ferè bonorum rusticorum; ast cum omnes hæ species, non sint feuda, etiam impropria, quoniam non habent essentialia feudi, Buri l. c. ad Cap. III. Dominos, quos, respectu dictorum prædiorum rusticorum, vocant, *Lehen-Herren*, nequidem esse Dominos feudales improprie, sed, ut, cum vulgo loquaris, abusive tales, se ipso patefcit.

** In ævo enim Juris Germanici medio, circa finem & præcipuè in ævo recentiori, Superioritas Territorialis jura Dominorum feudalium etiam strictè sic dictorum, qui curiam feudali non erant muniti, ferè absorbit, *Illust. L. B. de Senckenberg. prim. lin. Jur. feud. C. XIII. §. 371. p. 435.* quo ergo modo ejusmodi Dominus feudalis *CUMSTREPITU* (ut ajunt) vellet exequi, nisi contra superioritatem territorialem vellet impingere, aut il-

lam vel in - vel extrinsecè & aliquandò consecutivè etiam realiter violare? Superioritas quippè Territorialis fundat complexum, seu universitatem Jurium, adeoque, ut nullus, quoad præsumptionem & independenter àb eà, ultimum justitiæ Complementum, seu Executionem, cum Effectibus Juridicis, àb eà dependentibus, dare possit, nisi præsumtivè Dominus Territorialis.

§. IX.

QUÀ Diaphorà factà, nova simul, per Doctores Juri Romano nimium tribuentes, simul orta est quæstio: An Jurisdictio feudalis sit Jurisdictio Generalis & ordinaria? an verò particularis & extraordinaria? Jurisdictionem feudalem esse limitatam, Jurisdictioni ordinariæ, ex pactis & Consuetudine superinductam, consequenter strictæ Interpretationis, præter cæteros, scribit *Mencke, in Tr. Synopt. Proc. tit. 40. §. 3. p. 163.* nec non *Griebner, Part. III. Opus. p. 118.* qui Lit. b. ait, Jurisdictionem feudalem esse stricti Juris, odiosam & coercendam. Ast Jurisdictionem feudalem esse *ordinariam**, *propriam***, & in genere causarum feudalium,

***, adhuc hodiè *generalem*, ex sequentibus statim patebit.

* Jurisdictio quippè *ordinaria* est, quæ alicui Magistratui competit jure suo, *vi sui officii*, ità, ut non maneret idem Magistratus, si hæc illi non competeret, *Böhmer in J. E. P. L. I. Tit. XXXI. §. I.* Jurisdictio autem feudalis competit Domino feudali, Curiâ feudali munito, tanquam Judici Causarum feudalium, ità, ut Dominus feudalis, per consequens Judex feudalis non maneret, si hæc Jurisdictione non polleret, vid. dicta in §. 5. Ipsorum etiam dissentientium quasi primipilus, *Adamus Struv. in Syntag. Jur. feud. Cap. XVI. aphorism. VII.* hoc saltem tacitè confitetur, *IN FORO COMMUNI, SIVE APUD JUDICEM LOCI ORDINARIUM, CAUSA FEUDALIS, NON NISI INSUBSIDIUM, DEFICIENTE FORO FEUDALI, TRACTATUR,,*

** Ex iisdem ferè ideis descendit, Jurisdictionem feudalem esse Jurisdictionem *propriam*, hæc enim est, quæ, *Jure Magistratus*, competit in subiectos, per quod à Mandatâ distinguitur, quam quis, *Mandato Magistratus*, eam tanquam propriam habentis explicat. Dominus enim feudalis hanc sæpè dictam Jurisdictionem *jure suo*, non, *ex mandato* alterius Magistratus, exercet, quis enim esset iste Mandans, cujus nomine Dominus feudalis Jurisdictionem explicaret? non Cæsar Augustissimus, hoc enim refragaretur ejus Capitulationi, vid. §. 4. * 3. nec aliquis constatus Imp., quia par à pari non habet Jurisdictionem, non Nobilitas Imp. immediata, si dicta in §. 7. recapituleris.

*** Jurisdictionem feudalem, in genere causarum feudalium, esse generalem, elucet ex II. F. 55. vers. *præterea &c.*, „Præterea si inter duos vasallos, de feudo sit controversia, „Domini sit cognitio & per eum controversia terminetur, si

“ si verò inter Dominum & vasallum lis oriatur : per pares
 “ Curia à Domino, sub fidelitatis debito, conjuratos termi-
 “ netur,,. Notari desuper merentur ea, quæ, hâc super re,
 effatur *perillustis L. B. de Senckenberg, prim. lin. Jur. feud.*
Part. II. Cap. XVII. §. 435. „ Adeo verò generale est hoc
 “ forum feudale, ut nullus feudi Dominus eo careat, qualis-
 “ cunque demum sit, etiamsi longè inferior sit eo, cui feu-
 “ dum concessum.... Contra etiam omnes vasalli, in foro
 “ feudali stare jubentur, nec hîc ullum privilegium, quale-
 “ cunque demum, aliquem liberare potest. Ipsum etiam, de
 “ non evocando, beneficium nullius usûs judicatur, sed vasal-
 “ lus ordinariè Dominum sequi tenetur,,. Conf. idem in
tract. de Evocat. p. 1463. & Glaffey in Anecd. Tom. I. p. 368.
& 541. Ex his nunc prono Consequentia filo connectitur,
 non minorem pro Domino feudali, Curia feudali cincto, in
 Causis feudalibus militare præsumptionem, quàm quæ, in civi-
 libus, pro Judice civili, pugnat, unaquaque enim harum dua-
 rum, in suo genere, est generalis, nullique proindè præju-
 dicans.

§. X.

Quandoquidem Jurisdictio feudalis (ex §.
 præced.) est jurisdictio, in genere causarum
 feudalium generalis, nullique præjudicans &
 ille Imperans, qui permittit, à sibi subjectis ad-
 quiri feuda, etiam consentiat in ea, quæ indè
 profluunt (vid. §. 6.) se ipso sequitur, præscin-
 den-

dendo à Recessu, vel observantiâ particulari, Dominum feudalem Curiâ Feudali fulgentem, suum vasallum in alieno Territorio, vel districtu degentem citare posse *immediate*, id est, sine litteris subsidialibus *, & quidem citatione speciali **.

* Plures quidem DD. magni cæteroquin nominis hîc ut nostros adversarios offendimus, ex quibus solummodò laudare nobis sufficit, immortalium aliàs in Jure feudali meritorum, nominatissimum nempe Jctum Buri l. c. p. 633. „ Dieses
“ hat seine Wichtigkeit, daß der Lehen-Herr nicht unmittelbar
“ citiren dürffe, sondern daß solches, per litteras subsidiales,
„ geschehen müsse, und gründet sich auf die eingeführte billi-
“ ge und gerechte Gewohnheit, daß ich diejenige, so einem
“ fremden Gerichts-Zwang unterworfen sind, nicht an-
“ ders, als vermittels ihres Gerichts-Herren citiren darf,
“ und da solches, bey bloßen Gerichts-Herren, ja öftters
“ von dem Landes-Herren, gegen seine eigene Unterthanen,
“ die Gerichte haben, in acht genommen wird, wie viel
“ mehr kan ein Landes-Herr selbst solches von jederman
“ verlangen, als dessen Gerichts-Zwang nicht allein der
“ Vasall unterworfen, sondern von dem er auch ein Unter-
“ than ist,,. Ast a.) Vasallus in alieno territorio, vel districtu
vivens, in genere Causarum feudalium, non est ALIENÆ, sed
propriæ, ordinariæ & generali jurisdictioni sui Domini feu-
dalis obnoxius. b.) *Burius* observantiam specialem, quam à
pari desumit, ipse adstruit, c.) refragatur ipsis Principiis *Bu-*
E *rianis*

rianis, quod Dominus Territorialis, in *Vasallum QUA VASALLUM* habeat Jurisdictionem, d.) si Dominus feudalis possessionem feudi aperti in alieno Territorio, sibi propriâ auctoritate, sine requisitione Domini Territorialis, vel Districtus apprehendere possit, quod benè asserit *Burius* l. c. p. 639. (quanquam rationem non exprimat) quia Dominus feudalis, dum feudum est apertum, apprehendit possessionem rei suæ, id quod omni Jure Domino est permissum, quid ni & vasallum in alieno Territorio, vel Districtu Domicilium habentem, vel ibi feudum possidentem, absque *litteris*, sic dictis, *mutui compassis*, in Causis feudalibus, citare poterit? dum enim Dominus feudalis quæsitam, in suum vasallum, in Causis feudalibus, habeat Jurisdictionem, nec hîc, pro moderno rerum statu, aliam prætendat, nullum Domino Territoriali, vel districtus potest imminere præjudicium.

* *Generalem* enim vasallorum citationem, absque præviâ requisitione, ipsi etiam dissentientes largiuntur Domino feudali, vid. idem, l. c. p. 634.

§. XI.

Vlſis & penetratis his Ideis, quilibet, qui studio partium non est irretitus, convictus judicabit, in quibusnam causis *generatim* jurisdictione Domini feudalis, Curia feudali formatâ, gaudentis & adhuc hodiè sit fundata? Gravis autem Dominis feudalibus movetur Contro-
ver-

versia, si hi, ad preces vasalli, qui in civilibus alterius jurisdictioni subiacet, dederint consensum in ordine, ad oppignorandum feudum, vasallusque in solvendis usuris annuis, vel forte expungendâ, moras neſtat, cuinam in hoc casu competat jurisdiction & per consequens facultas exequendi, an judici feudali, an verò judici civili?

§. XII.

ANtipatroni, qui hanc facultatem Domino Feudali abnegant, his se clypeis muniunt & quidem I.) quoad possessorium*.

* Quod per sequentia colorant & quidem a.) per Rescriptum de 7. Octob. 1717. ad omnia sex loca ordinis Equestris Franconici in causâ Gemingen contra Mingersheim, ß.) per Rescriptum in causâ des von Freyberg contra Schenden von Castell, ubi Ihro Kayserl. Majestät hätten bereits aus selbst-eigenen ersteren exhibito sub præf. 4. Novemb. vernommen, was massen er seinen Gegentheil, in causâ merè civili, vor den Lehen-Hof gezogen; dieweilen aber Ihro Kayserl. Majestät nicht gestatten könnten, daß wieder ihre Verordnungen, weniger wieder der Ritterschafft. Privilegien, am allerwenigsten aber wieder Dero selbst-eigene al-

allerhöchste Jurisdiction, widerrechtlich gehandelt werde.
 Als wolten Ihro Kayserl. Majestät ihm solchen Unfug ernst-
 lich verweisen, und die bey dem Lehen Hof emanirte Decre-
 ta hiermit sämptlich cassirt, darbenebenst ihm lediglich an
 das letzt-ergangene Universale gewiesen, wie auch zu besseren
 Nachfolge desselben ermahnet haben. 7.) per obtentam Cæ-
 saream extensionem Rescriptorum, ad petita Nobilitatis
 Franconicæ, emanatorum, der Reichs-Ritterschafft an ober-
 Rhein und in der Wetterau, & Dato 7. Sept. 1719.
 in puncto Recursus ad curiam feudalem. 8.) per Rescriptum
 Cæsareum d. 13. Oct. 1719. emissum ad petita der Reichs-
 Ritterschafft in Schwaben. Orts Greichau, contra die Ge-
 brüdere von Degenfeld. n. 2. ibi: Nachdem das Churfürst-
 liche Hof-Gericht zu Heidelberg auf Veranlassung derer
 Gebrüdere von Degenfeld, in diesen Personas Imperii imme-
 diatas betreffenden Civil-Sache, einer Jurisdiction sich an-
 gemasset, selbige aber Ihro Kayserl. Majestät lediglich ge-
 bühre, als habe. . . wannenhero Ihro Kayserl. Majestät
 sich versehenen, es werde der Herr Churfürst von sich selbst
 Dero Hof-Gericht zu Heidelberg alles fernere Verfahren
 in dieser Sache inhibiren und anbefehlen, daß selbiges der
 angeordneten Kayserl. Commission etwas hinterliches nicht
 in Weeg legen, vielmehr die Gebrüdere von Degenfeld, da
 sie den weiteren Recurs dahin zu nehmen, sich unterstehen
 würden, von dar ab und zu der Kayserl. Commission ver-
 weisen sollte. Et in hujus conformitate fiat 3. Rescriptum
 Cæsareum tam C. quam S. C. an die Gebrüdere von Degen-
 feld ibi: Ihro Kayserl. Majestät hätten den von ihnen zu
 Präjudiz Dero Allerhöchsten Kayserl. Jurisdiction und der
 unmittelbaren R. Ritterschafft kundbaren Privilegien, in
 die

dieser Theilungs Sache, an das Churfürstl. Hof-Gericht zu Heidelberg unternommenen Recurs mißfälligst vernommen: Inmassen auch allerhöchst dieselbe ihnen, ingleichen deren Curatoren und Beyständen solchen ungebührlichen und unverantwortlichen Recurs alles ernstes verweisen, und deswegen weitere Abhandlung vorbehalten haben wolte, mit dem ferneren Befehl, dergleichen unternehmen, sub poenâ 10. marcarum auri, und zwar bey jeden absonderlich in dieser Civil-Sache sich gänzlich zu enthalten, auch sub eâdem poenâ & Termino Duorum mensium, daß sie disfalls bey gedachten Hof-Gerichte abgestanden, und dargegen vor der jeko ernannten Kayserl. Commission sich gebührend gemeldet, beym Kayserl. Reichs-Hof-Rath anzuzeigen. Atque novissimè per obtentum Mandatum S. C. de a. 1756. ad Causam N. Contra N. modò Nobilitatis immediatæ Franconicæ contra N. & N.

§. XIII.

II.) **P**Etitorium sic instruunt: a.) vasallus etiam, sine Consensu sui Domini feudalis, fructus feudi oppignorare potest, Illust. L. B. de Wolff in Jur. Nat. Part. VI. Cap. II. §. 360. * ergò & Judex Civilis, in hoc, & similibus Casibus decernere poterit executionem in fructus feudi, à vasallo oppignoratos.

* Locus citatus, ut omnem affundamus lucem, ita legitur: „
Vasallus fructus rei feudalis, aut Jus utendi fruendi feudo, op-

pignorare potest, quamdiu feudum tenet. Etenim vasallus de usu ac fructu rei feudalis pro arbitrio suo, disponere potest, quamdiu scilicet feudum tenet. Quam ob rem cum de fructu rei feudalis, ac ejus usu disponat, si fructus, vel jus utendi fruendi oppignoret, fructus quoque rei feudalis, aut jus utendi fruendi eâdem oppignorare potest. Hæc oppignoratio fit sine præjudicio Domini, etiam sinè præjudicio eorum, qui in feudo succedunt. Quamdiu enim vasallus feudum tenet, omnem utilitatem solus percipit ex re feudali, & ex eâdem percepti allodiales sunt, in quibus adeò plenum Dominium habet vasallus. Oppignorari verò etiam possunt res exituræ, adeoque etiam fructus nondum extantes. Quamvis verò non periculo vacet oppignoratio fructuum, vel juris etiam utendi fruendi re feudali, dantur tamen casus, in quibus præstat, fructus sibi oppignoratos habere, quam rem nullam. De fructibus perceptis, veluti frumento jam excusso ex spicis, tanto minùs dubia videri potest oppignoratio, quia res allodiales sunt, ad quas adeò nullum est jus Domino, nec jus ullum successoribus feudalibus,,.

§. XIV.

QUod b.) eò minus dubii habet, si Creditum consensu Domini feudalis sit munitum, quoniam in hoc casu non tantum Creditor consensuatus, qui est extraneus, litigat cum vasallo * sed & dum Dominus feudalis in contrahendum æs alienum consensit, eo ipso, ex naturâ ante-

antecedentium & consequentium consensit in Consensûs feudalis executionem, *Reinhard in Diss. de eo, quod circa Executionem in bona feudalia justum est*, §. 17. cir. fin. cùm, si lis inter vasallum & extraneum vertatur, causa & activè & passivè feudalis propriè non est, *Horn. in Jurisp. feud. Cap. XV. §. I.*

§. XV.

QUibus omnibus accedit c.) quòd, si in casu consensûs feudalis, à Judice civili, executio in ipsam feudi substantiam decerni possit, eo-quòd debitorum à vasallo contractorum exsolutio causa feudalis non est, adeóque *Cognitio*, eâ super re & EXECUTIO ad judicem feudalem non spectat, sed ad eum, qui *communem* in debitorem, habet jurisdictionem. Quam feudi distractionem, vel immiſſionem Dominus feudi eò minùs impedire potest, quò ejusmodi onera ipso jure feuda afficiunt, & distractionem, ob ea, Dominus nequit detrectare, adeóque

que non est opus, novo Domini in immiſſionem conſenſu, **QUIA NON NOVUM JUS IN RE** Creditori conſtituitur, ſed tantum **JUS SEMEL CONCESSUM**, coram competente Judice civili, actor proſequitur, teſte *Struvio, in Syntagm. Jur. Feud. l. c. aphoris, 31, n. 1. & 2.*

§. XVI.

QUæ aſſerta d.) magis corroborantur ex eo, quod Dominus feudalſ, ferendo etiam ſententiam, hanc tamen aliter exequi non poſſit, niſi mediante requiſitione, impetrandâ ab eo, qui, vel ratione Domicilii, vel rei ſitæ, judex competens eſt, *Rofenthal Synops. Jur. feud. Cap. 12. Concluſ. 20. defin. 16. & Horn. l. c. Cap. 25. §. 24.*, cùm Domino feudali ut tali, tantum competat juſ jubendi, ut rei judicatæ obtemperetur, ſub comminatione amiſſionis feudi II. F. 22. & 24. §. fin. Juſ verò exequendi ſemper ſuperioritatis territorialis pars eſt, vim juſtam & coactivam conjunctam habens, quæ nemini in
alte-

alterius territorio competere potest, *Schilter, in Exercit. ad D. 46. §. 16. & 17.* Proindè ipsa realis & actualis Executio Judici civili propria est, *Arg. Capit. Noviss. Art. XV. §. 2.* ut taceamus jurisdictionem feudalem esse particularem, civilem verò generalem.

§. XVII.

Quæ cum ita sint, nec modus, executione etiam feudali, innocentior, id est, sequestratio feudi e) Judici Civili negari poterit, hæc enim fit in meros feudi fructus, qui sunt quid purum allodiale, *Rosenthal. l. c. Cap. 9. Conclus. 16. & ex eo Struvius Cap. 14. Aphoris. 32. n. 1. &* cum in sequestrem, nec possessio, nec Dominium transferatur, *Lauterbach. in Compend. Jur. ad Lib. XVI. Tit. 3. p. 284.* Domini feudalis, in casu sequestratorum, à Judice civili, fructuum feudalium, non interest, per consequens hic, litem etiam desuper inten-

F

tare

tare volens, repellitur per exceptionem, vim pre-emptoriæ, habentem, tuâ non interest*.

* Hoc autem acerrimi Judicis civilis, contra feudalem, in hoc puncto defensores largiuntur Judici feudali, quod habeat potestatem, arrestum, ratione ejusmodi feudi, in alieno Territorio siti, ad instantiam Creditorum, decernendi pignus prætorium, seu jus reale, prout, in terminis, Scabios Lipsienses d. 15. Decemb. 1659. pro validitate ejusmodi arresti, pronunciâsse retulit *Schilter, Exerc. ad D. 46. §. 6.* idem sentiente *Carpzovio, in Proc. Tit. 21. Art. 3. §. 8. n. 61. seqq.* additâ ratione, quod arrestum jus & effectum pignoris tribuat, jam verò nulla oppignoratio, absque approbatione, & consensu Domini feudalis, valida; econtra verò à Judice, qui Dominus feudi non est, impetrata, omninò inefficax sit, per *Cap. Imperialem, II. F. 55. de prohibitâ feudi alienatione & Gloss. im Lehen: Recht Cap. 55. n. 6.*

§. XVIII.

A St ad *imū* (vid. §. 12.) ^{a.}) qualem Mandata & Rescripta etiam S. C. tacitam in se habeant facultatem? ^{β.}) quando Processus Mandatorum rem judicatam efficiant? ^{γ.}) quale jus, an Constitutionis, seu universale, an verò particulare, seu inter partes, paritoria plena, quæ ad executionem quoque est deducta, faciat? quilibet, qui

qui Praxin Archi - Dicasteriale solummodò
semitplenè imbibit, se ipso sentiet, Conf. ut unum
laudemus, Perillust. de *Ludolph. Jur. Cam. Cap.
de Mandat. per tot.* Hoc unum addere non su-
perfluum duximus, quod si hic vel ille Dominus
feudalis, Curia feudali condecoratus, ex Politi-
cis soepiùs circumstantiis, in hoc, aut illo casu, ju-
ribus suis objectivè cessit, an hoc ipso præjudi-
cavit reliquis Dominis feudalibus eodem judi-
cio feudali munitis? minimè gentium: tritum
enim Juris axioma est, renuntiationem atque
cessionem non egredi personas renunciantes &
cedentes, acta, inter alios, aliis neque prodesse
neque obesse. Quæ omnia eò magis tenent
d.) si curia quædam feudalis, in possessione suo-
rum jurium non fucatorum se sollicitè defende-
rit*, conf. præterea ea, quæ ex CAPITULA-
TIONIBUS NOVISSIMIS dilucidavimus in §,

4. * I.

* Nisi tempori, paginarumque angustiis parceremus, seriem
quasi chronologicam actuum desuper possessoriorum ex Ar-
chivis, variarum Curiarum Feudalium Principalium, de-
promptam sistere hinc possemus.

§. XIX.

AD 2^{dum}. a. (vid. §. 13.) quo modo vasallus oppignorabit partem feudi, si totum oppignorare nequeat; sed fructus nascituri, quamdiu à Corpore separati non sunt, sunt pars feudi (vid. §. 4. * 6.) proindè sicut illicita & invalida, absque consensu Domini feudalis, est oppignoratio totius, eodem quoque talo, identica oppignoratio partis subsistet. Præjudicium Domini feudalis, si vasallus, pro suo lubitu fructus nascituros oppignorare posset, ut *Per illustri Wolffio* satisfaciamus, abundè elucescit ex eò, quòd aliàs vasallo aperta porta foret, se inhabilem reddendi, præstandorum servitiorum feudalium *, quæ in actu, ut ajunt, primo, adhuc optimè sunt fundata, quin attingamus ADOHAM. Præjudicium quòque agnatorum, à primo adquirente descendendum, vel simultaneè investitorum quisque, se ipso, capiet, si perponderet, vasallum, per oppignorationem fructuum nasciturorum, eum in statum redigi, ut
suc-

ſucceſſivè cogatur, ex defectu aliorum requiſitorum, conſenſum Domini feudalìs efflagitare, & quod plus eſt, talia contrahere debita, quæ reverà feudalìa nuncupantur, pro quibus proindè agnati, & ultimatò Dominus feudalìs reſpondere tenebuntur. Id quod & in mente habuiſſe videtur, *Perilluſtris Wolffius*, dum loc. cit. ait, *de fructibus perceptis eò miniùs dubiù eſt*, quos nec allodiaes, per conſequens, ut omni modo alienabiles, negamus; hos enim, *cæteris paribus*, percipiendo, cum excluſione Domini feudalìs, irrevocabiliter ſuos facit vaſallus.

* Vaſallus enim propriis ſuis ſumptibus ſervire debet.

§. XX.

AD b.) ex conſenſu, ad oppignorandum feudum, à Domino feudalì, vaſallo dato, intentionem contrariam minimè probari poſſe, luculenter edocent tot, tantàque Diplomata Conſenſuum feudalium, apud *Lunig. Corp. Jur. Feud. Germ.*

§. XXI.

§. XXI.

EX his se ipso sequitur ^{α.}) REVERENDISSI-
 MOS & CELSISSIMOS S. R. I. PRIN-
 CIPES, quā Dominos Feudales, impertiendo
 Consensum Feudalem, jūribus suis de super* com-
 petentibus non renunciare, sed ea expressè sal-
 vare, ^{β.}) hos aliefatos Principes, consentien-
 do in oppignorationem, consentire, in casu mo-
 ræ, in Executionem vasalli, & distractionem
 feudi, sed quæ à nullo alio, quàm à seipso est
 facienda. Atque sic habes consensum in ante-
 cedentia & consequentia ** γ.) Dominum Feu-
 dalem, consensum suum non simpliciter, ut va-
 lidum profiteri, sed simul, in casu moræ, pol-
 liceri opem, insupérque in eventum cavere,
 non tantum ratione usurarum, sed etiam fortis,
 prætereaque jus reluendi vel retractus *** sibi
 reservare. Quibus omnibus accedit δ.) quòd
 soepissimè tum ante executionem feudalem,
 tum in ipsâ Executione, quæstiones præjudi-
 ciales varii generis, E. g. an vires consensûs ad-
 huc

huc subsistant, an debito tempore sit prorogatus, an & in quantum consensus Agnatorum accesserit, vel hic fuerit necessarius, an creditum consensuatum non excedat tertiam partem pretii, quo constat prædium feudale &c. occurrant, quæ omnia præparatoriè & summariè cognosci & definiri debent, quorum omnium cognitionem & Dijudicationem, quis Judici Civili adscribet? Quem denique cuneum putativè fortem, quod nempè, ad fundandum forum feudale, requiratur duplicitas vasalli, inter se coram suo Domino, litigantis, adversarii circa finem objecere, hunc jam repulimus in §. 4. & ejus * I.

* Cum enim ex consensu feudali tantum Domino immineat præjudicium saltim eventuale, quis rerum suarum adeò erit prodigus, ut *omnem universis* suis juribus nuncium mittat?

** Dominus quidem feudalis, mediante suo consensu à necessario consequente & ipso facto sese obligavit, feudum, ad instantiam Creditoris, distrahendi, aliúmque vasallum investiendi, hoc tamen non attento, Electio subjecti *individualis* competit Domino feudali, hæcque semper vi clausulæ, in quâlibet litterâ consensûs obviæ, SALVIS JURIBUS &

& PRÆROGATIVIS DOMINI QUIBUSCUNQTE, à Domino sibi diserte reservatur; Domini enim feudalismul-
tum interest, qualem habeat vasallum? Id quod ex statu
& ratione vasallorum, tum intuitu præstandorum servitio-
rum, tum ex usu & conservatione feudi, tum prætereà ex
eo elucescit, an novus vasallus descendendum etiam mascu-
lorum phalange sit cinctus, prior verò vassus quatuor, aut sex
oculis fulserit?

*** Dominus quippè feudalisis consentiens in oppignorationem
feudi, in casu distractionis, quin imò consensum generalem,
aut specialem in alienationem feudi concedens, semper po-
test uti Jure Retractus, vel respectivè reluitionis, quia hæc
sunt jura diversa: nolle vasallum, ob alienationem, vel op-
pignorationem feudi, feudo privare, & nolle uti Jure Retra-
ctus, ergò cum omnis renunciatio, ipsèque consensus feuda-
lis sit strictæ interpretationis, & renunciatio diversi se non ex-
tendat ad renunciationem diversi, non sequitur, quòd per
hoc, quia Dominus renunciavit Juri, vasallum, ob feudum
oppignoratam, vel alienatum, feudo privandi, pariter renun-
ciaverit Juri Retractus, quod Jus Retractus pro Domino ex
eo est favorabile, quia æquum est, rem ad eum potius redi-
re, à quo profecta est, quam ad alium, Arg. II. F. 9. §. por-
rò & Arg. L. fin. C. de bonis Emphyt. ad quam, ob II. F. I.
in subsidium provocare, optimè licet.

§. XXII.

AD c.) I.) exsolutionem debitorum, à vasallo,
cum consensu Domini contractorum, cau-
sam

sam feudalem esse, illicò elucescet ex eo, si di-
Eta in §. præced. & ejus lit. 7. recogitemus, nimi-
rum, quòd Dominus feudalis in eventum, pro
suo consensu creditori, quoad principale &
accessorium respondere teneatur. Illa sanè
adversariorum adserta si procederent, Domi-
nus feudalis, qui, in casu subtrato, non rarò no-
tâ characteristicâ Statûs Imperii fulget, nil aliud
esset, quàm fidejussor simpliciter talis, sicque
& per consequens impertiendo gratiam suo va-
sallo, quia concedit consensum, sese subjicere
cognitioni, condemnationi & Executioni Ju-
dicis Civilis, qui in clypeo etiam Nobili, ut plu-
rimùm, est inferior, quod certè esset absonum,
(vid. dicenda in §. 30. II.) si prævio consensu
feudali, Judex civilis in substantiam feudi pos-
set decernere immiissionem, se ipso sequeretur,
Judici Civili finaliter competere Jus, feudum
præcedente subhastatione, cuilibet vendendi,
aut creditori consensuato in solutionem dandi,
per consequens hunc vel illum putativum Neo-

Vasallum Domino feudali, ad actualem investituram præsentandi, & ubi hic illum investire recusat, vasallum prætensum pro vero declarandi, hunc in possessionem immittendi, in eaque defendendi, quis enim alius foret hujus immisionis effectus? nos lanè omni adhibitâ limâ & criterio alios penetrare non possumus. Quid? quòd III.) Dominus feudalis jure suo reluendi, contra deducta in §. eodem præcedente, effectivè privaretur. Quos denique IV.) Doctores pro se Adversarii allegant, aut hi consensus Curiarum feudalium Franconicarum, Suevicarum & Rhenensium non viderunt, aut pro Curiis feudalibus Saxonis, in quibus vasallus ut plurimum simul est subditus, vel jura Domini feudalis per Jura Territorialia propemodum absorbentur, suas protulerunt sententias. Ut prætereamus silentio V.) Jurisprudentiam feudalem per Doctores, qui in Abvia & Devia non rarò labuntur, fundamentaliter & quoad omnes materias particulares non esse exhaustam. Utinam
 veri-

veritatibus, non præjudiciis, nec auctoritatibus,
in Politicis, regeretur orbis!

§. XXIII.

AD d.) a.) supra jam & quidem in §. 10. evicimus, Domino feudali in causis feudalibus competere jus decernendi Executionem *immediate*, quod attinet b.) II. F. 22. quem dissentientes in §. 16. allegârunt, non est contra nos, sed potius pro nobis, si verba citati modò tituli ponderentur * c.) II. F. 24. §. fin. nec litteram hâc de re continet. Nec d.) plus probat Art. XV. §. 2. Capitulationis Novissimæ pervolventi ejus verba: Wie wir denn keinen Churfürsten, Fürsten und Stand (die unmittelbare Reichs-Ritterschaft mit begriffen) seine Land-Cassen, ihme, mit oder ohne Mittel unterworffene Unterthanen, und mit Lands-Fürstlichen, auch anderen Pflichten zugethane eingeseffene, und zum Land gehörige von deren Bottmäßigkeit und Jurisdiction, wie auch wegen Lands-Fürstlichen hohen Obrigkeit und sonst rechtmäßig

mäßig hergebrachten respectivè Steuern, Zehenden, und anderen gemeinen Bürden, und Schuldigkeiten, weder unter dem NB. Prætext der Lehen- Herrschafft, Standes- Erhöhung, noch einigen andern Schein eximiren und befreyen, noch solches andern gestatten; enim verò totus iste §vus collimat potissimum eò, ne vasalli, qui tenent feuda Imperii minora, Catastris vel Dominorum Territorialium, vel Nobilitatis immediatae, sub velo Domini feudalisi, à CÆSARE AUGUSTISSIMO, subtrahantur: sensus itaque hujus §. non est, ac si Cæsar, in *causis feudalibus*, in ejusmodi vasallum Imperii immediatum minorem, nullam haberet Jurisdictionem, aut quòd jurisdictio feudalisi aliorum illustrissimorum in Imperio Dominorum feudalium, per superioritatem Statuum territorialem, aut Jurisdictionem Nobilitatis immediatae austregalem** penitus esset extincta. Hoc sanè argumentum adversariariorum, si valeret, probaret, nec CÆSAREM AUGUSTISSIMUM vasallum

lum suum immediatum minorem, in causâ feudali, citare posse, nisi illam classem, cui Nobilis & vasallus immediatus est adscriptus, requirat, quòd valdè esset absonum.

* Verba sic leguntur: *Quodsi neque venerit ad tertiam vocationem, hoc ipso feudum amittat: ET IDEO DEBET CURIA DOMINUM MITTERE IN POSSESSIONEM.* Hæc ultima indubitatè probant, Dominum, in contumaciam vasalli, in possessionem esse mittendum, non à Judice civili, sed à paribus Curiae feudalis, nulla vola de requisitione Judicis Civilis. Ex quo oppidò falsum est, sententiam, vi hujus vel aliorum textuum, esse ultimum Jurisdictionis Feudalis.

** Commissio, sic dicta Cæsarea, & Instantia Austregalis, quibus exercitium Jurisdictionis & Executionis Equestris innititur, circa membra quidem Equestria in casibus eò qualificatis sese exerunt, non autem contra Tertios, multò minùs contra vicinos Imp. Status extendi posse, evidens est ex eo, quòd nulla Jurisdictio sine subjecto concipi possit; nisi forè dicere ames, Dominum Feudalem, concedendo consensum, sese eo ipso subicere Jurisdictioni Nobilitatis immediatæ.

§. XXIV.

AD e.) imò) Non omnes fructus feudales esse quid merè allodiale, demonstravimus supra

prà in §. 4. * 6. & §. 19. 2do.) ista putativa seque-
 stratio, vel administratio prætensa fructus feu-
 di, non ex jure merè personali, sed ex jure rea-
 li, ipsum feudum, quoad substantiam, in nexu ha-
 bente, afficit & circa finem, Illtò.) ipsam di-
 stractionem feudi, si creditor consensuatus so-
 lutione partiali haud sit contentus, involvit,
 IVtò) in ejusmodi, Domino feudali invito ob-
 trudendum sequestrem possessionem transferri,
 vi L. 39. D. *de acquirendâ possessione*, patet ex
 eo, quia tali sequestri traditur administratio &
 per consequens custodia, L. 6. D. *depos.* & arg.
 L. 2. D. *eod.* Equidem regulariter hoc verum esse,
 putat *Lauterbachius* p. 284 per dict. L. 39. D.
de acquir. possess. sed addit exceptionem, nisi
 aliud actum sit, dict. L. 39. L. 17. §. 1. D. *depos.*
 Atque ità textus hos conciliare vult: sed sim-
 pliciter dicendum, sequestrem verè possidere;
 .) per textum expressum in d. L. 17. §. 1. β.) in
 eo differentia inter depositarium & sequestrem
 constituitur, d. L. 17. §. 1. D. *eod.* & γ.) expressè di-
 citur,

citur, id agi ex naturâ sequestri, non ergò ex pacto partium, ibi; *id enim agitur eâ depositione, ut neutrius possessioni id tempus procedat*, Coccejus in *Jur. Controvers. Lib. XVI. Tit. III. Qu. XIX.* Vtò) Domini feudalis interest, ut status sacrorum, quæ in castro feudali antea viguerunt, conservetur, ne subditi ad prædium feudale, per immodicas operas, aut onera indebita enerventur, ne ædificia, quæ feudi sunt appertinentia, negligantur, ne sylvæ feudales, destruantur, ne agri feudales, ob non impensa alimenta, quasi exsiccentur, adeoque ne feudum per sequestrem, ultra vires intendatur, sicque vasallus reddatur incapax præstandorum servitiorum feudalium, aut vulneratum feudi statum Dominus timere debeat *. Nec hic timor est Pannicus, cum tragica toties experientia doceat, quod sequestres ut plurimum res suas agant, sequester machen leere nester, Hert., in Paroemiis *Jur. Paroem. * XII. opusculor. II. p. 431.* Quem porrò inter cœteros, pro se allegant Struvium, hic in præsentī nihil evincit, cum in *Ordinat. Judiciar-*

diciar. Elector. Saxon. Tit. 40. & Scriptoribus Saxonis suæ sententiæ præsidium ponat.

* Nec nobis adversatur, quod si etiam sequester inopinata & non prævisa damna feudo intulerit, actio sequestraria contraria fundata sit; præterquàm, quòd etiam hic cautionem præstare debeat; nam Responsio in aprico est: satiùs est, intactam rem servare, quàm, vulneratâ causâ, remedium quærere, ut jam unum dicamus, punctum Cautionis multis etiam ambagibus saltem eventualibus esse obnoxium, cautionem ut plurimùm esse, ad certam summam determinatam, cùm læsio & damnificatio, pro statu hominum corrupto, possit esse quasi infinita.

§. XXV.

QUæ omnia corroborantur ex sequentibus: Imò) ejusmodi Consensus feudalis nexum vasalli cum Domino, tanquam fundamentum omnis feudalitatis immediatè concernit *.

* Enim verò nexus vasalli cum suo Domino inter cœtera, demonstrari potest ex eo, quòd voluntas vasalli sit alligata voluntati sui Domini, ita, ut unam quodammodo moraliter voluntatem efficiant, voluntas verò vasalli, quoad oppignorationem feudi, voluntati Domini ita est alligata, ut vasallus, sine hujus voluntate, præter jura notoria, vi litterarum investituræ, & reversalium, feudum oppignorare nequeat

queat, igitur Consensus Domini ad oppignorandum feudum, nexum feudalem immediatè infert; quotiescunque autem causa, vel ex nexu, vel relatione feudi oriri potest, vel solet, causa feudalis emergit, ex §. 3. Proinde consensus feudalis tam *concedendus*, quàm *concessus* fundat causam feudalem, còquòd, impetrato etiam actualiter consensu feudali, idem manet nexus inter vasallum & Dominum: quod, præter alia, elucescit ex eo, quòd consensus realiter impetratus, tempore præstituto expiret & novâ tantùm Domini gratiâ prorogetur. Quod hìc de substantiâ feudi, quoad oppignorationem demonstravimus, idipsum etiam, suo sensu, quoad oppignorandos fructus feudales, supra in jam allegato §. 4. & ejus * 6. nec non in §. 19. probatum dedimus. Quæ omnia tamen rursus de illis tantùm feudalibus Dominis, qui Curiâ feudali splendent, esse intelligenda, iterum, iterùmque monemus.

§. XXVI.

QUoad consensum feudalem *concedendum*, hunc fundare causam feudalem, nec ipsi adversarii diffitentur, quoniam Judex civilis, quâ talis, etiamsi summus imperans sit, consensum ad oppignorandum feudum elargiri nequit, non enim per oppignorationem feudi, huic, sed Domino feudali imminet præjudicium immediatum; sed consensum feudalem reapsè ob-
H ten-

tentum ad causas civiles referunt ; sed nos, adhibitis omnibus rationalis Philosophiæ regulis, rationem disparitatis, perscrutari & invenire nec hæcenus poteramus, nec certò certiùs poterimus, nisi ad hoc extremum delabi velimus, post consensum impetratum, nexum feudalem, inter Dominum & vasallum, deficere, proindeque hunc desinere esse vasallum.

§. XXVII.

QUod eò magis tenet *Illtiò*) quò in Imperio Romano - Germanico tralatitii juris est, quòd Causa Ecclesiastica à Judice Ecclesiastico, Causa Criminalis à Judice Criminali debeat cognosci & dari Executioni, ergò etiam causa feudalis debet cognosci & sententia per Executionem terminari à Judice feudali. Et ratio utriusque est eadem, quia Jurisdictio & subiectio sunt correlativa, qualis igitur adest Jurisdictio, talis & subiectio resultare debet, proinde cùm Domino feudali competat Jurisdictio feudalis, etiam

etiam in hoc genere debet offendi subiectus. Stante hoc axioma perspici nequit, quibus ex causis Domino feudali sit abneganda potestas, sententiam in causâ feudali latam, vel consensum in fundo eatenus & circa feudalia sibi subiecto, mandandi executioni, ultimûmque Justitiæ complementum producendi: sententiæ quippe executio nihil est aliud, quàm continuatum Jurisdictionis exercitium.

§. XXVIII.

NEc ullum IVtò.) Ordini Equestri desuper infertur præjudicium; cognitio enim, decisio & executio causarum Civilium adhuc ipsi propria & in salvo est; quod ulteriùs confirmatur à pari *.) quodsi enim huic vel illi Principi, aut Statui Imp. in hoc, aut illud castrum catastro Nobilitatis immediatæ adscriptum competat Centena omnigena, vel si ^{β.}) duo vasalli, duo, à eodem Domino feudali, feuda recognoscentes, puncto finium feudalium, litigent, inspectio

ocularis pro re natâ decernitur, hæcque etiam peragitur in fundo nobili, non quidem QUA tali, sed QUI est fundus Catastro Nobilitatis immediatæ incorporatus, huicque propterea in causis civilibus subiectus. Per utrûmque posterius non læduntur jura Equestria, ergò neque per prius.

§. XXIX.

QUandoquidem *Vtò.* nihil est naturalius, quàm, ut ille, qui realiter exequi cupit, ejus etiam sit potestatis, ut tali executioni proprium & ultimum effectum tribuat, quâ autem potestate Perillustis Nobilitas immediata haud pollet, posito enim & casu ut plurimum existente, Creditor Consensuatus solutione partiali, per fructus annuos, emergente non vult esse contentus, quæ etiam ipsi invito, secundum notoria, non potest obtrudi, sed distractionem Hypothecæ feudalis urget, tunc, in prætensâ ab Orordine Equestri Executionis viâ, Nobilitas immedia-

mediata Dominum feudalem desuper deberet
requirere, quod autem vel Justitiæ protelatio-
nem, vel circulum vitiosum induceret; nisi ad
hoc extremum delabi ames, Equod Ordo eque-
stris proprio jure executionem, in substantiam
feudi, decernere possit, quod tamen est, contra
demonstrata in § 22. *Conf. Perillust. L. B. de
Senckenberg, prim. lin. Jur. Feud. Part. 2. C. 16.
§. 429.* ubi facultatem, decernendi Executio-
nem in substantiam feudi, quamvis, quoad
fructus feudi, aliud sentiat*, Domino feudali
privativè adscribit.

* Quoad tempora antiqua, facultatem utrâmq; id est, exe-
quendi, tam in substantiam, quàm commoditates feudi Do-
mino feudali attribuit præfatus *Perillust. L. B.* Sed, quod
pace Tanti Viri dixerimus, factum mutationis non probat;
hinc, cùm mutatio non præsumatur, pro jure indubitato an-
tiquo adhuc militabit præsumptio, usque dum contrarium
doceatur.

§. XXX.

CUM itaque Domino feudali, in causis feuda-
libus, adhuc hodiè competat Jurisdictio
H 3 feu-

feudalis (vid. §. 2. 5. & 8.) & facultas exeque-
 di sit pars Jurisdictionis, potissimúsque rei judi-
 ciariæ effectus (vid. 5. & ejus * 1. nec non
Strykius in volum. Diss. Tom. VII. 17. 3. Tom.
VIII. 35. & Cap. IV. Tom. VII. 19. 1.) Dominis-
 que feudalibus decernendi executionem, tam
 in substantiam, quàm fructus feudi, facultas ir-
 refragabiliter competierit, ex §. 2. * §. 4. ****, mu-
 tatio verò non præsumatur ex §. 29. Hæcque
 omnia fluant ex nexu vel relatione feudi (vid.
 §. 25. *) porrò plura inconvenientia, ex sen-
 tentiâ adversariorum obventura, evitentur (vid.
 §. 22. & 30. Judicésque civiles adhuc hodiè
 patiantur, ut subditi sui civiles feuda à Domi-
 nis feudalibus recognoscenda retineant & ad-
 huc adquirant (vid. §. 6.) nec non Capitula-
 tiones Novissimæ Art. XXI. §. 1. Jura Domi-
 norum feudalium, adversus noviores quorun-
 dam prætensiones, in legitimam reducant viam,
 (vid. §. 4. * 3.) à nobis impetrare non possu-
 mus, quin pro facultate exequendi, tam in sub-
 stan-

stantiam, quàm fructus feudi, Dominis feuda-
libus Curiâ feudali formatâ coruscantibus, com-
petente, tanquam pro Aris & Focis certemus
tamdiu*, usque dum temperamentum in plena-
riam partium interessatarum compositionem,
quam, ad averruncanda quæcunque obstami-
na, sincerissimè exoptamus, mutuò eligatur,
atque stabiliatur, pérque illud lapis hic offen-
sionis ex parte adversâ putativus, cum reliquis,
quæ adhuc REVERENDISSIMOS ET
SERENISSIMOS S. R. I. PRINCIPES
inter & PERILLUSTREM atque AVITAM
NOBILITATEM IMMEDIATAM obver-
santur, differentiis, paulò post sopiantur, sic-
que interna quies, mutuâque animorum sum-
morum consensio concilietur atque reddatur.

* Non enim in casu insperato contrario *remedium DOMESTI-
CUM* Domino feudali, qualem per totum unicè putavimus,
Curia feudali formatâ gaudenti deficit, quódque quilibet se
ipso nominetenùs determinabit. Atque sic de delicatâ hâc
materiâ, pro temporum modernorum angustis,

T A N T U M.

- §. 1. Jurisdictio Romana & Germanica inter se toto cœlo differunt: & cur? quænam in Germaniâ sese sistant Jurisdictionum species? quænam autem Jurisdictionis species, quæ apud Romanos florebant, in Germaniâ non reperiantur?
- §. 2. Jurisdictio Feudalis quid olim & quid hodie sit?
- §. 3. Sistit quidditatem Causæ feudalis.
- §. 4. Enuncleat; quid sit sentiendum de sententiâ Fleischeri, dum in Instit Jur. Feud. Cap. 22. §. 2. & 3. causas civiles & à contrario feudales specificat, ubi contra communem ferè ostenditur a.) nec esse necesse, omnes causas feudales recensere, nec etiam has omnes recenseri posse, ß.) falsum esse, ad fundandum forum feudale, requiri duplicitatem Vasalli ab eodem Domino feuda recognoscentis, γ.) veritati minimè congruere, causam non esse feudalem, si lis versetur circa præstationem operarum, servitiorum & aliarum præstationum. δ.) itidem falsum esse, si feuda inter res hereditarias existant, illa simul trahi ad forum. civile. ε.) vapulantii, qui adstruunt, forum feudale non esse fundatum, si dubium circa rem feudalem ita oritur, ut alter prædium feudale, alter allodiale asserat, aut ζ.) omnes indistinctè fructus feudi esse quid merè allodiale, vel γ.) si Dominus & Pares Curiaë tanquam suspecti rejiciantur.
- §. 5. & 6. Ostendit, Dominum feudalem, eo ipso, quod olim dederit feudum, adquisierit Jurisdictionem in Vasallum.
- §. 7. Sistit Epocham, in quâ hodierni Nobiles immediati feuda adquisiverint.
- §. 8. Jurisdictio feudalis temporibus posterioribus valdè est immutata. Habitudo ejus hodierna repræsentatur.
- §. 9. An Jurisdictio feudalis hodiè sit particularis, extra ordinaria & odiosa?
- §. 10. An Dominus feudalis, in causis feudalibus, suum vasallum citare possit citatione immediatâ & speciali?
- §. 11. Repræsentat quæstionem specificam, an Dominus feudalis, Curiaë feudali formatâ fulgens consensus feudales exequi possit?
- §. 12. Argumentum 1mum adversariorum, quoad possessorium.
- §. 13. Argumentum 2dum adversariorum, quoad petitorium a.)
- §. 14. 15. & 16. Argumentum b. c. & d. suppeditant.
- §. 17. Cuinam competat sequestratio fructuum feudalium? argumenta Antipatronorum.
- §. 18. Continet Responsionem ad argumentum primum, quoad possessorium
- §. 19. & 20. Ad argumentum, quoad petitorium a. & b.
- §. 21. Nostra fundamenta exhibet.
- §. 22. & 23. Satisfaciunt argumento c. & d.
- §. 24. Sequestratio feudi Domino feudali competit.
- §. 25. 26. 27. 28. & 29 Rationes nostræ sententiæ Decidendi proferunt.

❁ ❁ ❁ ❁

COROLLARIA EX UNIVERSO JURE,

EX JURE PUBLICO UNIVERSALI,
GENTIUMQUE NATURALI.

I.

Distinguendum benè est à Jure publico particulari, à notitiâ statûs reipubl. singularis & politicâ; Jus publicum universale agens (1) de Origine Civitatum, (2) de Juribus Majestaticis, tum immanentibus, tum transeuntibus Summorum Imperantium, (3) de Eorum officiis, erga subditos, horûmque (4) erga Imperantes: Principale ejus fundamentum: omnia ea agenda sunt, per quæ pax, tranquillitasque totius Corporis Civilis conservatur, & unio civilis stabilitur.

II.

Vi Juris Majestatici transeuntis Summis Imperantibus in statu libert- & æqualitatis persistentibus competit (1) Jus Belli, si populus alter vel injustè lædat, vel libertate, opibûsque spoliare contendat, vel officia perfecta deneget, (2) jus fœdera ineundi.

III.

Occupatio bellica, quæ licet modus acquirendi originarius non sit, sed tantum ex jure Belli profluat, facit, ut res tam mobiles, quàm immobiles hostis cedant victori.

IV.

Quamvis hosti in hostem omnia liceant, is tamen nec hostem, nec ejus naves intra portus, finesve amici populi, cadere, aut capere potest, nisi datâ operâ hic illis receptum dederit.

V.

Jus Repressaliarum descendit à Jure belli, non ex jure pignori, differt maximè à jure retorsionis, & exercetur, quando, ob denegatam Civi justitiam personæ vel rebus reipubl. alias amicæ manus injiciuntur.

VI.

Summus Imperans independente gaudens Imperio, DEI, in politicis, Vicarius est, cùmque solum Judicem habet, hinc nec subditi eum supplicio, vel poenis adficere, nec de exactionibus, oneribus, aut LL., ex defectu judicandi, conqueri valent.

VII.

Sed debent Imperantem venerari cultu, tam in - quàm externo, ita ut hoc officium negligentes, in Crimen læsæ Majestatis & Perduellionis, incidant.

VIII.

Pax cum civibus rebellibus inita servanda est, nisi vel, ob dolum rebellium insignem, vel statum Principis cum illis paciscentis, ab initio non substiterit.

IX.

Non possunt tamen subditi Imperanti, ex fidei facto infideli, aut contra, ob mutatam Religionem, jure Civitatum, obedientiam denegare, nisi fundamentales Imperii Leges certam religionem vel expressè vel tacitè requirant: famosum *Reservatum Ecclesiasticum* in §. 5. Pacis Religiosæ contentum & in P. W. ulterius extensum hujus rei Exemplum sistit.

X.

In Jure Gentium naturali primas tenent Commercia, quæ introducta, ut homines, cessante inter ipsos, amore humanitatis & beneficentiæ, quæ antea sibi jure quodam coactionis nescio, præstabant, jure perfectò præstare tenerentur.

XI.

Pleraque autem Commercia exercentur, mediante mari, cujus Imperium quidem, Jure Naturæ in specie sic dicto, res nullius, una tamen Gens aliam, ab usu certi cujusdam Districtus Maris, per occupatio-

tionem, aliosque actus non indifferentes, excludere, & efficere potest, ut Domina Maris in iis partibus, ubi effectus Domini exercet, recognoscenda sit.

XII.

Sicut plerique Contractus sine pretio, quod vel vulgare, vel emnens est, concipi nequeunt, ita etiam commercia, sine contractibus, constare non possunt.

XIII.

Regnante autem pretio vulgari, sola obtinebat permutatio, quæ erat, vel simplex, vel æstimatoria.

XIV.

Nec Jus Wildfangiatûs, nec Albinagii, nec capiendi bona naufragorum profluunt ex Jure Gentium Naturali.

EX

JURE ECCLESIASTICO.

XV.

Patresfamilias segrege, in statu naturali subsistentes, procul dubio exercebant jus circa sacra cum omnibus suis annexis; secedentes verò in statum civilem, licet necdum facto divortio, Sacerdotium inter & Imperium, illud ad ductum Juris publici universalis competere summis Imperantibus exemplum Melchisedeci probat.

XVI.

Jus tamen hoc sacrorum, quoad potestatem directivam & architectonicam, ex institutione divinâ, sublato Sacerdotio Levitico, atque factâ in monte Sinai Diaphorâ, D. Petro, cum reliquis Apostolis, eorumque Successoribus proprium esse coepit, hoc præprimis axiomate suffultum: *Reddite DEO, quæ sunt DEI, & Cæsari, quæ sunt Cæsaris.*

XVII.

Hæc Potestas intrinseca & directiva est jus ordinarium, circa totum Complexum Religionis, mandata, ordinationes, legesque universales publicandi, easque, mediantibus Judiciis propriis, applicandi, subsidiis

executivis, systemati Ecclesiastico congruentibus, ad effectum deducendi, consequenter ea omnia disponendi, quæ proxima & realis Ecclesiæ necessitas & utilitas expetere videntur.

XVIII.

Potestas verò executiva & ministerialis (quæ est obligatio ab imperio sæculari indivisibilis, virtute subsidiariâ tuendi statum & systema Ecclesiæ, quando & ubi, hæc ipsa jure suo ordinario se defendere nequit) è Lege Divinâ & Officio Regio, ceu duplici fonte descendens, intuitu Ecclesiæ universalis Augustissimo Imperatori, præ aliis Imperantibus Christianis, eminenter propria est, intuitu Ecclesiarum particularium autem cuivis Domino Territorii.

XIX.

Diffidium super constituendis Archi- & Episcopis in sæculo XI. Gregorium VII. Pontificem inter & Henricum IV. exortum, mediante famosâ Transactione, in Comitibus Wormatiensibus, 1122. Callistum II., inter & Henricum V. celebratâ, extinctum est, atque electio Cleri primarii Ecclesiæ redditâ, infeudatio autem regaliū peragenda scepro, adferta Cæsari.

XX.

Concordata Nationis Germanicæ Nicolaum V. Summum Pontificem inter & Fridericum III. aliis IV. aut V. conventa sustulerunt gravamina, tum de nimis Curie Romanæ exactionibus, tum de collationibus beneficiorum; hæc tamen maximè distincta sunt à illis, quæ Ecclesia Germanica in Concilio Constantiensi, cum Martino V. Summo Pontifice, iniit.

XXI.

Hæc concordata originetenus (1) non sunt merum Privilegium Papale, sed dijudicanda, secundum naturam Pactorum, nec (2) admittunt, sine mutuo Partium consensu, quoad sensus dubios, authenticam interpretationem, nec (3) derogationem, aliquid abolendo, abrogationem, conventa penitus tollendo, obrogationem, aliquid mutando, subrogationem, aliquid adjiciendo.

XXII.

XXII.

Ratione horum inter Extravagantes Joannis XXII. *extrav. Execrabilis*, & alia: *ad Regimen*, inter commun. *de præbendis & dignit.*.. tanquam causa dissidii in Ecclesia Germanica notandæ veniunt, quarum prima, quia nullâ modificatione circumscripta, in Germania ex integro observari debet, non item alia incipiens: *ad Regimen*, cui, sicut plures modificationes adjectæ, ita etiam per plures Cancellariæ regulas, frequentiores Limitationes, restrictionesque accipit.

XXIII.

Nec transactio Passaviensis, nec Pax religiosa subditis ab initio dedit Jus firmum, aut stabile, nec templa, iisque annexa, per hanc pacem iis sunt relicta, sed Status Augustanæ Confessioni addicti sunt ii, in quorum gratiam Catholici paciscentes cedebant.

XXIV.

Jurisdictio Ecclesiastica respectu A. C. addictorum Religionis, ministeriorum, & ceremoniarum, per pacem religiosam, suspensa est, quam suspensionem, licet Pax Westphalica confirmârit, generali tamen hujus suspensionis confirmationi adjectæ tres Limitationes in J. P. art. 5. §. 48. circa fin. bene notandæ sunt.

XXV.

Quæ tamen suspensio juris Diæcesani, ab actu secundo quiescere iussi, penitus cessaret, si Status A. C. ad religionem avitam rediret.

XXVI.

Fundamentum Juris reformandi novi, pro causa efficiente sumtum, non est superioritas Territorialis, quæ, licet insigni cum differentia, fundat liberum exercitium, tam quoad politica, quam Ecclesiastica, non tamen Jus reformandi est pars Potestativa & essentialis Territorii, nec ad Protestantes jure postliminii reversum,

XXVII.

Pactum à Domino Territorii cum subditis ratione juris reformandi initum eatenus transit in successores, quatenus paciscens, illos, cir-

ca exercenda alia Jura territorialia, regaliâque majora, constringere potest.

XXVIII.

Dominus Territorialis non tenetur probare possessionem Juris reformandi, hinc, subditis contra illud exceptiones allegantibus, incumbit onus probandi, exceptiones ejusmodi in Pace Westphalicâ fundatas esse, quamvis Pax Westphalica faveat libertati conscientiarum, & subditis assistat, qui in Anno normali 1624. vel publicum vel privatum Religionis suæ Exercitium habuerunt.

XXIX.

Licet Dominus Territorii immemoriali Tempore Jus reformandi non exercuerit, illius tamen Jus per præscriptionem non est extinctum.

XXX.

Possessorium summarissimum contra statum anni decretorii in causis Religionis locum non habet.

EX

JURE PUBLICO PARTICULARI IMPERII ROMANO-GERMANICI.

XXXI.

Licet jam sub Carolingis Reges, in Primordio Principatûs, defendenda Jura Ecclesiæ & Populi promiserint æque, ac Procures Imperii plura singularia sibi fuerint stipulati, temporibus tamen Caroli V. Capitulationes Cæsareæ, quoad formam hodiernam, ortum debent.

XXXII.

Est verò status Imperii Civis immediatus voto, & sessione in Comitibus gaudens.

XXXIII.

Ad hoc, ut quis inter Status Imperii cooptetur, per §. 197. R. J. N. requiritur, præter insignia in rempublicam merita, tum ut territorium

torium immediatum, tum ut bona sustinendæ dignitati paria possideat.

XXXIV.

Ex formâ Imperii Romano Germanici consensus Principum est necessarius, ut quis in Collegium Principum introducatur, cum obtentione voti & sessionis comitalis.

XXXV.

Superioritas Statuum Territorialis est Jus summæ Majestati proximum, reale consistens in Exercendis Juribus Majestati proximis, quæ sub Arnulpho & Ludovico infante concepta, prodiit sub Conrado I. Crevit sub Henricis Imp., ætatem adultam adepta post interregnum magnum, pace tandem Westphalicâ, Capitulationibûsque Cæsareis plenius roborata est.

XXXVI.

Vi hujus Superioritatis Domino Territorii Competit (1) Jus gerendi bella cum exteris, atque consequentia inde Jus armandiæ, Jus sequelæ, Jus extruendi fortalitia, Jus præsidii & aperturæ, (2) Jus pacis & fœderum, (3) Jus garantix & mediationis, (4) Jus mittendi, recipiendique Legatos, (5) Jus exigendi homagium, & (6) Jura consistentia vel in Regimine & Politia Provinciæ, vel in Juribus gratiosis, vel Cameralibus, & Fiscalibus.

XXXVII.

Homagium in specie sic Dictum cautè debet discerni à Juramento Clientelari, vasallagio, & Juramento Civium Magistratui subordinato præstando, reliquisque speciebus affinibus.

XXXVIII.

Licet equidem subditis, soluto Jure detractûs, Domicilium mutare, sed in præjudicium Domini Territorialis æque parum alterius clientelæ sese subicere possunt, ac parum, per leges Imperii fundamentales, expressæ prorogationes à Domino Territoriali in alium permissæ sunt.

XXXIX.

XXXIX.

Servitutes Juris Publici à Juribus Territorialibus distinguendæ sunt, adeoque Divisio Jurium Territorialium, in Universale & Particulare, superflua est.

XL.

Quia Jus Territorii sublime ex Jure immedietatis non fluit, nobilitati immediatæ Jus Territorii propriè tale non competit.

EX

JURE FEUDALI.

XLI.

Per voces: *Lehen*, *Lehen-Brieffe*, *Belehenung*, sæpiùs bonum censiticum vel emphyteuticum, quàm feudale designatur.

XLII.

A bonis proinde feudalibus differunt libellaria, Censitica, bona Solidorum, Precariæ, & bona, quæ nominantur, Salica.

XLIII.

In feudis sæcularibus majoribus præsumptio militat, quod regulariter data, non autem oblata sint.

XLIV.

Feuda in ævo Pipiniano Carolingico, ut & ab introitu avi medii hæreditaria non erant.

XLV.

Stante Capitulatione Francisci I. Imperatoris Augustissimi Art. 20. §. 8. Constitutio 2. *Feud. T.* 24. §. *denique* non est Cynosura, intuitu cujus, felonia innocentibus noceat agnatis.

XLVI.

XLVI.

An divisio feudorum regalium, olim Jure Fridericiano, prohibita, Jure Germanico hodierno licita sit? Respondebit Defendens :

XLVII.

Consensus feudales, præscindendo ab ipso consensu feudali speciali expressè contrario, immediatè feudum afficere, probabilius est.

XLVIII.

In causis feudalibus executio actualis in feudo peragenda immediatè est à Domino feudali, quod ratione Executionis, in casu consensus feudalis, per se clarum est.

EX

JURE CIVILI.

L.

In Datione in solutum æque, ac in emptione venditione locus est Juri retractus.

LI.

Jus hoc retractus in Germaniâ vel provenit (a) ex capite vicinitatis vel (b) ex Jure consanguinitatis, vel (c) ex Jure congrui, vel (d) ex mandato reunionis, vel (e) ex capite Territorii.

LII.

Licet Mas & Fœmina in dubio iisdem Juribus utantur, jus tamen retractus Gentilitii fœminis nec competit, nec bona avita Jure Germanico ad fœminas transeunt.

LIII.

Rotuli confecti in summariissimo non valent in petitorio.

)()(

LIV.

LIV.

Nec rotuli confecti à Notario, ad implorationem partis, absque requisitione judicis, coram quo causa agitur, ad probationem qualificati, sed tantum ad demonstrationem in summariissimo sufficiunt.

LV.

Implorantem in possessorio summariissimo implorato juramentum jure deferre posse, tum super momentaneâ possessione, tum super facto turbationis, statuitur.

LVI.

Licet in possessorio summariissimo necessaria non sit citatio implorati, ad videndum jurare testes, testes tamen juramento adstringendi sunt.

LVII.

Omnis quidem processus possessorius summarius est, sed non tam intuitu modi probandi, quàm procedendi.

LVIII.

Implorans in possessorio summariissimo sedulò caveat, ne qualitatem, vel ratione sui, vel ratione implorati, in supplicato alleget.

LIX.

Nec reus, quando in processu executivo instrumentum quarentigiatum juratò diffiteri elegit, per probationem conscientiam potest exonerare.

LX.

Nec Actor electam à reo juratam diffessionem declinare, licet reum, vel per litterarum comparisonem, vel per testes ad recognitionem, vellet adigere.

LXI.

LXI.

Falleret Regula : si simpliciter assereret, confessionem qualificatam, in omni casu, in totum, esse acceptandam.

LXII.

Si incendium in ipsis cauponis ædibus ortum, ordinariè damnum, quod viatores inde passi sunt, caupo debet refarcire.

LXIII.

Atque vel inde rectè interponitur appellatio, adversus sententiã judicis, actori viatori, contra cauponem, culpam saltim levissimam probandam esse, injungentis :

EX
JURE CRIMINALI.

LXIV.

Jus Majestaticum puniendi delicta, quæ merentur pœnam, vel corporis, vel vitæ afflictivam, distinctum planè est à Centenâ, quæ vel patrimonialis, vel administrativa, vel solitaria, vel cumulativa, vel limitata, vel illimitata, quâ pro ultimâ tamen regulariter præsumitur, quarum specierum effectus defendens designabit.

LXV.

Ad furtum qualificatum non sufficit simplex ascensio, sed alia vis debet concurrere, unde legem determinet.

LXVI.

Furtum in casu necessitatis admissum unanimi ore, extra pœnam esse, interpretes statuunt.

LXVII.

Restitutio rerum furto ablatarum, præscindendo à jure aggratianti, Domino Territoriali competente, non mitigat poenam ordinariam, nec poena laquei liberat furem à restitutione privato læso faciendâ.

LXVIII.

Jure Germanico vel in absentibus forum delicti locum habet.

LXIX.

In Germaniâ equidem, ad conservanda jura, pignorationes licitæ, repignorationes verò sunt illicitæ.

LXX.

Corpus cujuscunque delicti assignabit defendens.

LXXI.

Præscriptionem delictorum nec Juri Germanico, nec salutis publicæ convenire adstruimus.

Lorber von Störchen, Ignaz Christoph

Dissertatio inauguralis juridica de executione in causis feudalibus, tam in genere, quam in specie, quoad consensus feudales, non nobilitati imp. immediatae, sed dominis feudalibus curia feudali formata fulgentibus, competente vulgo: Von Befugter, so wohl überhauptig, als besonderer Angehung deren teutschen Lehen-Höffen und der dahin unverneintlich

Bambergae 1762

Bamberg, Staatsbibliothek -- Diss.q.512#7
urn:nbn:de:bvb:12-bsb11447110-8
VD18 15012271-001